

A woman with shoulder-length brown hair, seen from behind, stands on a paved road with yellow dashed lines. She is wearing a long, dark red coat. The road leads towards a body of water, likely a lake or bay, with rolling green hills and mountains in the background under a heavy, grey, overcast sky.

HOST

VÝKUPNÉ

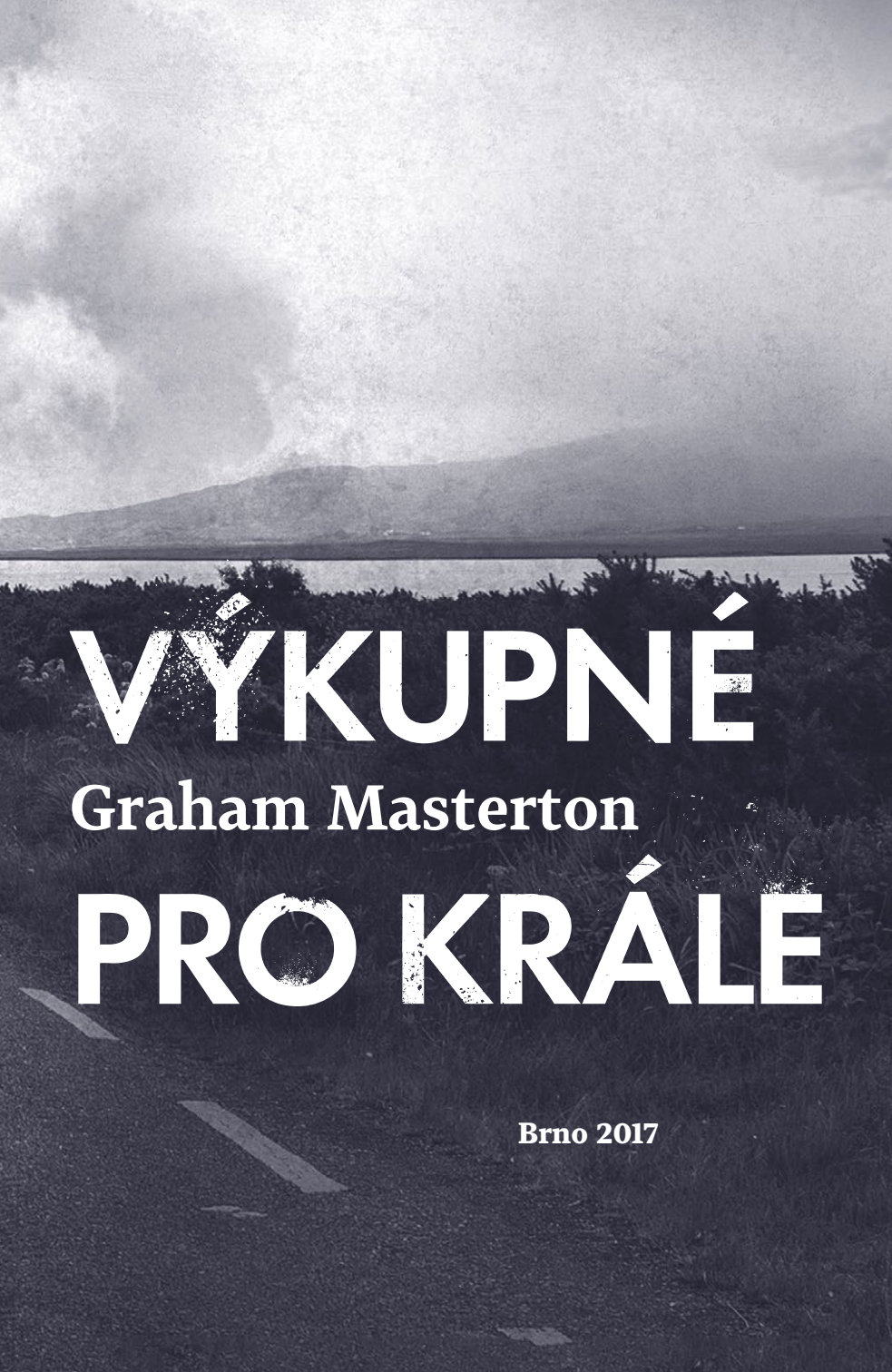
Graham Masterton

PRO KRÁLE

VÝKUPNÉ PRO KRÁLE

Graham Masterton

VÝKUPNÉ

Graham Masterton

PRO KRÁLE

Brno 2017

Taken for Dead

Copyright © 2014 by Graham Masterton

Translation © Radka Klimičková, 2017

Cover picture © iStock / Arcangel / Estuary English

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2017
(elektronické vydání)

ISBN 978-80-7577-048-6 (Formát PDF)

ISBN 978-80-7577-049-3 (Formát ePub)

ISBN 978-80-7577-050-9 (Formát MobiPocket)

S láskou a přáním co nejlepší budoucnosti
všem dětem z dětského domova v Górzeci v Polsku

Is i ding diféin a scoileann an dair.

Dub rozštípneš klínem z jeho dřeva.

1

„Blahopřeji vám, Bůh vám žehnej,“ řekl otec Michael, přistoupil ke Connorovi a Niamh a oba chytil za ruku. „Jaká krásná, nádherná svatba! Tento den si budete pamatovat až do konce života!“

„Všechno vyšlo perfektně, otče,“ řekla Niamh, tváře zardělé. „Moc se mi líbilo, co jste řekl o mně a Connorovi, abychom se nikdy nezapomněli smát, ať přijdou sebetěžší chvíle.“

„Víte, to je tajemství dlouhého a spokojeného manželství,“ opáčil otec Michael. „Jestli ďáblovi něco vadí, je to výsměch.“

Niamh byla šťastná. V očích se jí zaleskly slzy a rozmáčely jí řasenku. „To bylo neuvěřitelné, jak tím vitrážovým oknem zasvítilo slunce přesně ve chvíli, kdy mi Connor navlékl prsten. Bylo to, jako by se sám Bůh radoval z toho, že se bereme.“

„Však se z toho určitě raduje, Niamh.“

„A žádné z dětí nebrečelo, ani když hrály varhany.“

„To moje máma teda brečela,“ vložil se do hovoru Connor. „Vyla jak hejkal.“

„Víte přece, co se říká,“ usmál se otec Michael. „Když se muž žení, matka ztrácí syna, ale když se žena vdává, její otec získá kumpána, který s ním bude chodit na ryby.“

V tu chvíli se k nim přidal Niamhin otec s tvářemi ještě červenějšími než Niamh a s pocuchanou „přehazovačkou“ z řidnoucích šedých vlasů. „Je čas nakrojit dort, zlato! Všichni už čekají!“

Connor vzal Niamh za ruku a spolu prošli mezi hosty v síni. Na svatební obřad jich pozvali více než dvě stovky, a to jich

bývali mohli sežvat ještě víc — Connorův otec byl oblíbený radní a majitel O'Malleyho konfekce na Patrick Street a Niamhin otec zase spolumajitel zahradnického centra Greenleaf v Ballyvolane.

Na druhém konci místnosti hrála kapela Brendana Collinse skladbu „The Coalminers Reel“, ale v tu chvíli přestala a hosté začali tleskat. Vzhledem k tomu, že už nastal říjen a venku bylo velmi chladno, měli Connor a Niamh velké štěstí na počasí. Hotel stál na vysokém příkrém kopci nad městem, slunce se pod ním zrcadlilo v řece Lee a odražené světlo ozařovalo strop slavnostně vyzdobené síně.

„Podívej,“ vzdychla Niamh a prstem ukázala na strop. „Dokonce i andělé tančí.“

SVATEBNÍ dort měl tři patra, ozdobená bílou polevou a marcipánovými květy. Na samém vrcholu stály dvě malé figurky nevěsty a ženicha. Niamhin otec podal Connorovi a své dceři dlouhý stříbrný nůž a řekl: „Gratuluji vám oběma. A teď mi ukrojte ten největší kousek.“

Novomanželé uchopili nůž, společně zakrojili do nejvyššího patra, kolem nich blikaly blesky fotoaparátů a telefonů a všichni začali tleskat a pískat. Nůž snadno projel prvními dvěma patry dortu, tvořenými jen lehkým piškotem a vanilkovým krémem, ale jakmile se dostal ke spodnímu, nejširšímu patru, oba se zarazili. Pomalu z dortu nůž vytáhli a zmateně se na sebe podívali.

„Co to sakra je?“ zašeptal Connor. Zkusmo píchl špičkou nože do strany dortu, ale nůž se nedostal hloub než nějakých šest centimetrů.

„Co se děje, Conne?“ zavolal na něj jeden z jeho přátel.

„Něco tam uvnitř je,“ řekl Connor. „Nevím co, ale je to dost velký a tvrdý.“

Přistoupil k nim Connorův otec a sklenici s šampaňským postavil na stůl. Byl to urostlý muž se širokými rameny a chocholkou bílých vlasů na hlavě. Šedivý oblek měl tak upnutý, až to vypadalo, že na něm každou chvíli praskne. „Jak to myslíš, Conne, tvrdý?“

„Je tam — je tam uvnitř něco tvrdého,“ potvrdila Niamh. „Také jsem to cítila.“

„Tam nic tvrdýho bejt nemůže, děvče! Je to piškotovej dort. Sám jsem ho u Crounanů objednával.“

Connorův otec se chopil nože a píchl s ním do dortu. Stejně jako Connorovi se mu nepodařilo zapíchnout čepel hlouběji než pět šest centimetrů. Bodal do spodního patra znovu a znovu a otáčel přitom dortem tak, aby se vždy trefil do jiného místa a vyzkoušel nejrůznější úhly.

Hosté postávali s šampaňským v ruce kolem a začínali situaci komentovat.

„Co to tam děláš, Johne?“ ozval se jeden z hostů. „Chceš se přesvědčit, že je vážně mrtvej?“

Několik hostů se zasmálo, ale když od své činnosti Connorův otec vzhlédl, většina postřehla, že se něco přihodilo, a postupně ztichli. Connor a Niamh teď stáli u oken, která shlížela na město, a Niamh si kousala nehet na palci.

Niamhini rodiče také přikročili k nakrojenému dortu. „Co se stalo, Johne? Děje se něco?“

„Něco v tom dortu je, Barry. Něco tvrdýho. Netuším, co by to mohlo bejt. Budeme ho muset rozkrájet a podívat se.“

„Jak to myslíš, něco tvrdýho?“

„Vždyť ti to říkám, Barry. Nemám tušení.“

„No, neříkala jsem to?“ vyštěkla Niamhina matka. „Měli jsme ten dort objednat sami! Doufám, že se tím nic nepokazí, Johne. Tohle je Niamhin velký den a já nedopustím, aby se

něco nepovedlo jen proto, že jste byli vy dva moc skoupí na to, abyste koupili pořádný dort u Brackenových.“

„Pojď mi pomoci, Connore,“ otočil se otec na syna. „Odříznu ty vrchní dvě patra, abysme se podívali, co to v tom spodním sakra je. Je to velký, máš pravdu, a je to tvrdý.“

„To snad není možné,“ pokračovala Niamhina matka. „Prý: ‚Dostaneme ten dort zadarmo,‘ to jste říkali, a teď se koukněte. Byli jste lakomí pustit stovku eur, a chudinka Niamh tady skoro brečí.“

Connorův otec se na ni otočil a tak klidně a trpělivě, jak jen mohl, jí řekl: „Anno, přiznávám, že mi ten dort Micky Crounan udělal zadara jako laskavost, protože jsem mu s něčím pomohl. Ale Crounanovi jsou prvotřídní cukráři a ty to víš.“

„Tak proč je teda potřeba rozvrtat svatební dort mojí dceř, aby se zjistilo, jestli tam není cihla nebo něco? No jasně, to se děje v jednom kuse — omylem mi spadne cihla do těsta na dort. Nebo bota. Nebo třeba kuchařka. To se přece stává každému.“

„Anno,“ povzdychl si Niamhin otec a zavrtěl směrem k ní hlavou, aby si své sarkasmy nechala pro sebe, alespoň teď.

Connorův otec opatrně odřízl horní patro a Connor je položil na talíř na stole. Stejně postupovali i s prostředním korpusem. Místo svatebního dortu tu teď leželo jen jeho spodní patro s polevou a zdobením po obvodu a s piškotem uvnitř. Svatební hosté se natlačili blízko ke stolu, aby jim neuniklo, co se bude dít.

„Tak jak to vypadá, Johne?“ zeptal se jeden z nich.

„Řekli mu, že tam jsou zapečený peníze,“ poznamenal jiný. „Nepřežil by, kdyby se jich měl zmocnit někdo jinej.“

Connorův otec si žertovné poznámky nevšímal a zvedl ze stolu dezertní lžičku. Jako archeolog, který opatrně odstraňuje

hlínu z římské sochy, začal z dortu celý zamračený jemně a soustředěně oškrabávat piškot.

Objevila se malá černá boulička. Byla měkká a gumová a barvou a strukturou se podobala černorybízovému bonbónu. Connorův otec její okolí oškrabával dál, až se pod ní postupně odhalily dvě trojúhelníkové dírky. Ke své hrůze si uvědomil, že boulička vůbec není černorybízový bonbón, ale baňatá špička něčího nosu. Černá byla proto, že se už začala rozkládat.

V tu stejnou chvíli mu došlo, že se z dortu line zápach daleko silnější než vanilka, sladký a zatuchlý. Connorův otec okamžitě věděl, o co se jedná, protože se jeho bratranec živil jako hrobník. Obrátil se mu žaludek. Potom se narovnal a rukou mávl na okolostojící hosty. „Lidi, prosím vás, ustupte. Někdo zavolejte policajty. Prosím. Řekněte, že je to naléhavý.“

„Pro Krista Pána, co to je?“ chtěla vědět Niamhina matka.

„Prosím tě, ustup,“ nakázal jí Connorův otec.

„Johne, co se stalo?“ zeptal se otec Michael, obešel stůl a položil Connorovu otcí ruku na rameno.

Krátkozrace mžoural na rozvrtaný zbytek dortu a hlesl: „Co jsi to tam pro Boha našel? A co to tak smrdí?“ Vytáhl brýle s kovovými obroučkami a zblízka si dort prohlížel.

„Svatá Marie, Matko Boží,“ vyhrkl téměř okamžitě a pokřičoval se.

Connorův otec se otočil k synovi a přikázal: „Vezmi odsud Niamh pryč, Connore. Odveď ji pryč!“

„Co se děje, tati? Řekni mi to!“

„Teď vezmi Niamh pryč. Převlečte se a vyrazte na líbanky. Je mi to líto, ale oslava skončila.“

Niamhina matka si lokty proklestila cestu kolem otce Michaela. „Neříkej mi, abych šla pryč i já, Johne, když mi neřekneš proč. Tohle je svatba méjí dcery a dali jsme za ni tisíce!“

Hosté kolem nich do sebe zmateně strkali. Zástupce manažera hotelu se prodíral davem, aby zjistil, co se stalo. Členové kapely Brendana Collinse složili bodhrán, flétny a kontrabas a neklidně se rozhlíželi po sále.

„Nebudu se v tom vrtat dál,“ pronesl Connorův otec pochmurně, „ale tady uprostřed dortu je nos. Myslím, že do toho zapekli něčí hlavu.“

2

Michael Gerrety scházel po schodech soudní budovy, obklopený celou svitou lidí, mezi nimiž nechyběl jeho obhájce, James Moody, manželka Carole a tři neúprosně vypadající holohlaví muži, oblečení v černých nylonových větrovkách.

V půli cesty dolů se Michael Gerrety zastavil a podíval se na Katie. Když si byl jistý, že získal její pozornost, sladce se na ni usmál. Byl to velmi pohledný muž; měl široký obličej a vlnité kaštanové vlasy. Kdyby Katie nevěděla, co všechno má na svědomí, docela by se jí líbil.

Novináři už odešli, ale Katie stále mluvila s Finolou McFerenovou, corksskou státní zástupkyní. Na okamžik se odmlčela a oplatila Gerretymu úsměv, ačkoli jí bylo jasné, co jeho pohled znamenal: *Já jsem ti říkal, že mi to projde, ty děvko neschopná.* Její úsměv kontroval: *Jednoho dne tě dostanu, ty pokrytecký hajzle, o tom vůbec nepochybuj.*

„Stejně si myslím, že jsme jednali správně, když jsme ho hnali před soud,“ řekla Finola. Byla to vysoká mladá žena s orlím nosem, trochu shrbená. Vždycky působila poněkud napjatě, jako dravec, který se právě chystá zaútočit střemhlavým letem na zajíce. „Je aspoň vidět, že jsme odhodlaní zastavit obchodování se sexem navzdory všem politickým a právním potížím, kterým musíme čelit. Každopádně příště, až budeme Gerretyho stíhat, musíme mít v ruce víc nezvratných důkazů.“

„Tentokrát jsem měla pocit, že na něj máme špíny dost,“ přiznala trpce Katie a stále se na Michaela Gerretyho upřeně dívala. „Moc nám nepomohlo, že se polovina svědků

nedostavila a ti, co dorazili, najednou utrpěli ztrátu paměti. A jeho vlastní svědci ho vylíčili, jako by měl svatozář. Skoro jako by po nás chtěli, abychom kontaktovali Vatikán a nechali ho kanonizovat.“

„Nemůžete těm dívkám mít za zlé, že mají strach,“ opáčila Finola klidně. „Čím jiným kromě prostituce by se měly živit? Přijďte ale za mnou, kdykoli budete potřebovat. Víte, že soud v poslední době povoluje všechna možná tajná sledování.“

„Myslíte, že nemáme štěnice v jeho sex shopu a nevěstincích? On je ale jako úhoř, tenhle Michael Gerrety. Neslyšela jsem, že by někdy na nahrávce říkal něco, co by ho mohlo ohrozit. Ale já ho dostanu. Jen počkejte.“

S pevně sevřenými rty sledovala, jak Michael Gerrety nastoupil do svého zeleného mercedesu a odjel. To ráno bylo tak jasno, že si vzala sluneční brýle, ale jedna z nosních opěrek se ulomila a na obličejí jí seděly nakřivo. Světlo odražené od lesklých obrouček ji oslepovalo, takže si nevšimla, že k ní po schodech s funěním stoupá detektiv O'Donovan. Měl na sobě volný rezavý kabát, který mu ladil s vlasy.

„Snažil jsem se vám dovolat, komisařko,“ zahlaholil a pokoušel se popadnout dech.

„Cože? Aha, to jste vy, Patricku! Celé dopoledne jsem byla u soudu. Promiňte, ještě jsem si nezapnula telefon.“

„Já taky ne,“ usmála se Finola. „Někdy je to velká úleva.“

„Co se stalo?“ zeptala se Katie kolegy. „Nenašli Roisin Begleyovou, že ne?“ Roisin Begleyová byla šestnáctiletá dcera jednoho z nejbohatších corksých developerů a více než čtyřicet osm hodin už ji pohřešovali.

„Ne, v tomhle případě bohužel žádný pokrok. Ale v hotelu Montenotte se něco přihodilo. Víte, že se dnes ženil Connor, syn Johna O'Malleyho?“

„Ano, bral si Gallagherovic dceru. Jak že se to jmenuje? Niamh. Co se stalo? Jsou v pořádku?“

„Oba jsou v pořádku, nebojte se. Na svatební hostině ale zakrojili do dortu a našli v něm něco, co vypadá jako lidská hlava.“

„Co prosím? Lidská hlava?“ Katie si překvapeně sundala slušneční brýle. „To si ze mě utahujete. Ve svatebním dortu?“

„Nevěsta s ženichem podle všeho nemohli dort dokrojit, tak ho John O'Malley rozebral, aby se podíval, co v něm je. A narazil na nos. Pak se v tom přestal vrtat, což mu nikdo nemůže mít za zlé. Od té doby se dortu nikdo nedotkl.“

„Pro Krista,“ vydechla Katie. „Mají ponětí, komu ta hlava patří? Tedy komu patřila?“

Detektiv O'Donovan zavrtěl hlavou. „Netuším. Jsou tam Horgan a Dooley a zahradili prostor kolem hotelu. Teď už jenom čekáme na techniky. Jsou zrovna v Carrigaline, nějaký chlapík se tam zamotal do pluhu, ale už jsme jim volali. Jakmile toho nešťastníka vyprostí, přijedou do Montenotte.“

„Dobře,“ přikývla Katie. „A co svatební hosté?“

„Celkem jich bylo dvě stě sedmnáct. Většina tam pořád je, ale jakmile všechny vyzpovídají, nechají je jít.“

„Tak fajn. Zajedeme se tam podívat. Finolo — pošlete mi prosím zprávu z tohoto fiaska. Budu ji muset předložit zastupujícímu vrchnímu inspektoru Molloyovi. Ten bude nadšením bez sebe, že to Gerretymu prošlo, tím jsem si jistá. Pravděpodobně si dneska večer zajedou do hotelu Hayfield Manor, aby tam bouchli šampaňské.“

Finola neodpověděla. Zaklapla kufřík a pozvedla jedno precizně upravené obočí, jako by chtěla říct: *Obě víme, co se tam děje, ale musíme počkat na vhodnou chvíli. Dneska mají možná myši prý, ale přijde den, kdy si na ně kocour došlápne.*

Když dorazili k hotelu Montenotte na Middle Glanmire Road, na parkovišti ještě postávalo alespoň sto svatebčanů. Většina žen měla kolem ramen přehozené kabáty svých partnerů, aby jim nebyla zima, a všichni si mnuli ruce, dýchali na ně a popudávali nohama. Přímo před bočním vchodem do síně s hostinou parkovala dvě policejní auta a kolem nich postávali tři policisté, přešlapující jako všichni ostatní. Bylo sice slunečno, ale tuto stranu hotelu halil stín.

Katie vešla dovnitř a dospěla až k dlouhému stolu u okna. Sín byla tichá a kvůli stuhám a balonkům visícím od stropu vypadala velmi opuštěně. Každý stůl byl přeplněný sklenicemi se šampaňským.

U trosek svatebního dortu stáli detektivové Horgan a Dooley, zástupce manažera hotelu a John O'Malley. Katie napadlo, že zástupce manažera vypadá navzdory řídoucím světlým vlasům velmi mladě. Když se k nim přiblížila, nejdříve o jeden a potom o druhý krok ustoupil. Pomyslela si, že musí ve svém dlouhém černém kabátě a světle šedém kostýmku, který si ráno vzala k soudu, působit jako kantorka. Nedávno si nechala zastříhnout vlasy velice nakrátko. „Vypadáš přísnější,“ okomentovala to její sestra Moirin.

„Jsem v šoku,“ vyhrkl John O'Malley. „Jsem z toho v šoku, Katie. Úplně vyřízenej. Kompletně to zničilo Connorův a Niamhin velký den.“

Katie se podívala na zčernalou špičku nosu vykukující z piškotového těsta. Pronikavé aroma vanilky smíchané se zápachem rozkládajícího se masa bylo tak silné, že zvedla ruku k nosu.

„Odkud je ten dort?“ zeptala se.

„Od Crounanů. Sám jsem ho u Mickyho Crounana objednával.“

„Kdy ho sem přivezli?“

„Dneska dopoledne,“ ozval se zástupce manažera. „Dorazili sem asi ve tři čtvrtě na jedenáct.“

„A kdo ho přivezl?“

„Venku zastavila dodávka a dva chlapíci v bílých kombinézách ho nesli mezi sebou. Říkali, že jsou od Crounanů, i když na dodávce žádnou firmu napsanou neměli, byla to prostě čistě bílá dodávka. Podepsal jsem převzetí a bylo to.“

„Poznal byste ty dva muže, kdybyste je znovu viděl?“

Zástupce manažera zavrtěl hlavou. „O tom dost pochybuju. Měl jsem v té chvíli plno práce. Podle přízvuku bych řekl, že aspoň jeden z nich pocházel z Limericku, poznal jsem to, když mě zdravil. Mluvil stejně jako můj dědeček z Moyross.“

„Tak dobře,“ řekla Katie. „Čekám, že sem každou chvíli dorazí novináři a budou se na všechno vyptávat. Chtěla bych vás požádat, abyste nic nekomentovali, dokud vám nedáme vědět, že o tom můžete mluvit. A i potom prosím zkuste držet spekulace na uzdě.“

Zástupce manažera na ni zamrkal, jako by jí nerozuměl.

„Mohli byste si například nechat pro sebe teorii, že tuto svatební hostinu někdo pokazil záměrně, nebo jakoukoli jinou teorii, která vás napadne?“

„Chápu. Samozřejmě,“ pokýval hlavou zástupce manažera.

Detektiv Horgan si odkašlal. „Vyslechli jsme každého hosta, ale moc jsme toho od nich nezjistili. Když sem dorazili, dort už byl vystavený na stole, takže si s ním nikdo nemohl pohrát. O'Malleyovi i Gallagherovi jsou oblíbení, vzhledem k tomu, co všechno dělají pro charitu a tak, a nikoho z hostů nenapadá, kdo by jim mohl chtít takovou událost pokazit.“

Katie se otočila na Johna O'Malleyho. „Nedostal jste se v poslední době s někým do konfliktu? Nevyhrožoval vám někdo kvůli něčemu?“

„Minulý týden jsem nehlasoval pro protipovodňovou hráz na řece Lee, což se některým obchodníkům z centra města nelíbilo, ale to je asi tak všechno. Nenapadá mě nic, co by zasluhovalo takové zvěrstvo. Kdybych někoho tak hrozně naštvál, proč by spíš neuřízli hlavu mně a nezapekli ji do dortu?“

„A co hotel?“ obrátila se Katie na mladého manažera. „Neměli jste v poslední době nějaké potíže?“

„Nic významného nebo neobvyklého,“ odpověděl dotázaný. „Někdy se najdou tací, kteří moc pijí a potom jsou s nimi potíže, dělají na pokojích hluk. Minulý týden jsme jednoho pána vyhodili, protože to tady málem zapálil. Byl tak namol, že nevěděl, jak si přitopit. Tak zapálil matraci.“

Než technici dorazili, trvalo to další tři čtvrtě hodiny. Byli tři a ve svých bílých oblecích z tyveku do svatební síně vběhli, jako by se právě vrátili z nějaké hvězdné mise.

„Tak co ten váš muž z Carrigaline?“ zeptala se Katie.

„Ále, mrtvý. Úplně tuhý,“ pokrčil rameny hlavní technik. Byl celý jaksi šedivý — včetně nakrátko ostříhaných vlasů i barevného tónu vrásčitého obličeje. Katie napadlo, že mu všechny ty hrůzy, jichž byl během své kariéry svědkem, z tváří postupně vysály barvu, podobně jako některým lidem zbělají vlasy, když uvidí ducha.

„Oběť měla zjevně epilepsii,“ dodal. „Ale ať už byla příčina jakákoli, spadl ze sedátka traktoru dozadu, přímo do diskového pluhu.“

„No teda! Taková hrůza.“

„Dalo nám dost práce ho odtamtud dostat, to vám povídám. Už se vám někdy v mlýnku na maso zasekla jehněčí kost?“

„Děkuji, Bille. Už tak je mi z toho špatně. Podívejte se tady na tohle. Nevěsta a ženich nakrojili svatební dort a zjistili, že v něm něco je. Pan O'Malley dort rozebral a našel v něm...“

Hlavní technik se naklonil nad dort a pozorně si prohlížel špičku nosu. „Částečně rozložené, částečně upečené,“ řekl váhavě. „Tady, *in situ*, si to nafotíme a pak si celý dort odvezeme do laborky. Můžeme se tam na něj podívat nejdřív ultrazvukem a zjistit, jestli v něm nejsou nějaké otisky a jiné důkazní materiály, než ho rozřežeme. Lidé při zdobení dortu často olizují lžičku, tak bychom možná mohli mít štěstí a najít nějaké stopy DNA.“

„Tak teď je to na vás,“ oznámila Katie. „Pošlete mi prosím obrázek obličeje oběti, jakmile ho budete mít. Čím dříve budeme vědět, kdo to je, tím rychleji dostaneme toho pekelného pekaře.“

3

Katie dorazila na ústředí na Anglesea Street a ulevilo se jí, že tam už zastupující vrchní inspektor Bryan Molloy není.

Její pracovní vztah s Bryanem Molloyem se od srpna, kdy ho do Corku poslali z Limericku jako náhradu za vrchního inspektora O'Driscolla, pomalu zhoršoval. Na rozdíl od Dermota O'Driscolla si Molloy myslel, že jsou ženy u policie jenom koule u nohy. Nejsou prý tak družné jako muži a nedá se jim věřit, že budou za svými kolegy stát i v případě, kdy některý z nich tak trochu obehá pravidla.

Telefon jí zazvonil ještě dřív, než si stihla svléknout kabát. Byl to detektiv Horgan a volal přímo od domu Crounanových na Alexandra Road.

„Šli jsme nejdřív do pekařství na Maylor Street, ale mají tam stažené rolety. Na dveřích ani ve výloze není žádná cedulka nebo oznámení, je prostě jen zavřeno. Teď jsme u Crounanů, ale nikdo není doma. Nemají tu ani auta a tak.“

„Zkusili jste jim volat na mobil?“

„Ano, samozřejmě. Ale ten Mickyho je vypnutý a jeho paní nám to nebere.“

„A co personál z pekařství? Ti přece musejí vědět, proč je zavřeno a kde jsou Crounanovi.“

„To máme v plánu teď. Nejdřív ale musíme zjistit, kdo pro ně pracuje a jak se s nimi spojit. Pokusíme se poptat v obchodech kolem a v jiných cukrárnách a pekařstvích. Možná by to mohl vědět někdo z restaurace Scoozis.“

„Tak dobře. Dávejte mi vědět.“

Katie začala listovat složkou, která jí ležela na stole, ale v tu chvíli se ozvalo zaklepání na dveře a dovnitř vešel inspektor Liam Fennessy. Díky kulatým brýlím, nakrátko ostříhaným vlasům a tvídovému saku s koženými záplatami na loktech vypadal spíš jako profesor angličtiny z corksské univerzity než jako policejní inspektor.

„Máme hlášení, že někdo zahlédl Roisin Begleyovou,“ řekl vážně. „Její kamarádka ze školy ji viděla, jak jede v autě po nábreží Pope's Quay ani ne před hodinou. Roisin prý nevypadala, že by ji něco trápilo. Naopak se smála.“

„Je si ta dívka jistá, že šlo o Roisin?“

„Na sto procent. Blond vlasy, červeno-bílá vlněná čepice. Prý na ni zamávala, ale Roisin ji buď neviděla, nebo předstírala, že ji nevidí.“

„A s kým byla?“

„S nějakým mužem. Ta její kamarádka říkala, že ho nemůže popsat, protože si všímala hlavně Roisin a snažila se upoutat její pozornost. Prý měl ale na sobě modrou šustákovku se dvěma bílými proužky na rukávech. Víc si nepamatuje.“

„Aspoň víme, že je Roisin pořád naživu, díky Bohu. Bála jsem se, že ji najdeme utopenou v řece. Každopádně jestli se smála, vypadá to spíš na útěk, což znamená, že bude těžší ji najít. Řeknu tiskovému oddělení, ať se spojí s někým z Begleyových. Uvidíme, jestli se jim povede do zpráv v šest protlačit nějakou výzvu. Víte, co tím myslím: ‚Beruško, přijď domů, vůbec se na tebe nezlobíme a Alíkovi moc chybíš.‘“

„Alíkovi?“

„No, prostě psovi, kterého určitě mají.“

Krátce inspektorovi pověděla o svatebním dortu. Tiše poslouchal a pak zavrtěl hlavou. „Ježíši. To je skoro tak strašné

jako ta paní v Curraheenu, co svého manžela osmažila na sádle a nakrmila jím kočky.“

„Kluci z technického dělají ultrazvukový snímek. Pak možná budeme vědět, o koho se jedná.“

„Jak jde ale pro Boha do dortu zapéct hlava? A proč by to vůbec někdo dělal?“

Katie zavřela složku spisů a odstrčila se i s kancelářskou židlí od stolu. „Až budeme schopní na takové otázky odpovídat, Liame, budeme bez práce.“

Odpoledne vyrazila domů brzy. Kdyby ráno nemusela k soudu, bývala by měla celý den volno. Chtěla zajít do prodejny látek Hickey's; potřebovala nové závěsy a koberec do obývacího pokoje, ale to všechno bude muset počkat do víkendu. Přeměnu interiéru už měla skoro hotovou. Tapety v regentském stylu, které vybral její zesnulý manžel Paul, už strhala ze stěn a všechen pozlacený nábytek byl také pryč. Možná nikdy nezapomene na Paulovo sobectví, nevěry a sebelítost ani na to, jak se jejich manželství pomalu rozpadalo, zvlášť po smrti malého Seamuse, ale aspoň už nebude muset žít v jeho představě o luxurním domově.

Katie bydlela v západní části Cobhu, v domě s výhledem na řeku Lee v místech, kde se rozšiřuje směrem k přístavu a k moři. Když dorazila domů, sluneční paprsky se ještě blyštěly na hladině, ale zvedal se studený vítr a stromy podél silnice se ohýbaly a třásly, jako by je popudilo, že si s nimi hraje.

Když se svým focusem zacouvala na parkovací stání, zahlédla na své verandě postávat muže v dlouhém šedém plášti. Jak zaslechl, že přijíždí, otočil se a zvedl ruku na pozdrav.

„Perfektní načasování,“ poznamenal, jakmile otevřela dveře od auta.

Natáhla se na sedadlo spolujezdce pro nákupní tašku a usmála se. „Nepřišel jste mi nabízet nová okna, že ne?“

Zasmál se a zavrtěl hlavou. „Nic takového. Právě jsem se nastěhoval do vedlejšího domu a přišel jsem vás pozdravit, to je všechno.“

„Aha, tak to jo. Dobrý den. Vítejte na Carrig View. Jen odemknu a šoupnu tenhle nákup za dveře.“

„Ukažte,“ zahlaholil a vzal jí tašku z rukou.

Odemkla vchodové dveře, vypnula alarm a pozvala ho dál. Jakmile otevřela dveře do kuchyně, přiběhl k nim její irský setr Barney a vrtěl ocasem.

„No to je mi ale pěkný chlapík,“ usmál se muž. „Jak se jmenuješ, kamaráde?“

„To je Barney,“ představila psa Katie. „Ten nákup prostě jen postavte na stůl, děkuju. Skvělé.“

Muž jí podával ruku. „Jmenuju se David Ó Catháin, ale většina lidí mi říká David Kane. Jsem veterinář, takže tady budete od příštího týdne přes den vídat lidi s různými zvířaty. Většinou se psy a kočkami nebo papoušky, ale občas se musím podívat i na nějakého krokodýla.“

„Katie Maguirová.“

David Kane se jí zamlouval. Trochu jí připomínal Johna, který ji na konci léta opustil, aby se vrátil ke svému životu a práci v Americe. David byl vysoký, jako John, měl tmavé kudrnaté vlasy a o něco užší obličej s rovným nosem a ostře řezanou čelistí. Také byl štíhlejší než John, který nabral sva-ly prací na rodinné farmě, než ho kolabující irská ekonomika přinutila ji prodat.

David Kane měl sebejistý, sytý, hluboký hlas, ale byly to jeho hnědé oči, co se jí na něm líbilo nejvíc. Blýskaly se jiskřičkami smíchu, jako by život nebral vážně. Katiin každodenní

život byl pochmurný, takže dovedla ocenit, když jí do něj někdo vnesl trochu veselí.

„Paní z reality říkála, že děláte u policie,“ poznamenal David. „To se tu nebudeme muset bát o bezpečnost, když vás máme hned vedle.“

„No, to vám tedy říkat neměla, ale je to pravda.“

„Takže vy trávíte dny v hlídkovém voze? To musí být vzrušující.“

„Ne, nic takového. Většinou sedím za stolem za hromadou papírů.“

„Aha. A co vaše drahá polovička?“

„Jediná drahá polovička, kterou teď mám, je Barney.“

„Promiňte. Já jen že v realitce mluvili o tom páru, co bydlí vedle.“

„Asi si s tou realitkou budu muset promluvit, aby se naučili být trochu diskrétní.“

„Katie, opravdu se omlouvám,“ řekl rychle David. Chytil její ruku do obou svých a podíval se na ni pohledem, který by rozehrál čokoládu, jak říkávala její babička.

„To je v pořádku,“ uklidnila ho Katie. „Stejně byste to zjistil. Tady v Cobhu se stane jen máloco, aby o tom o pár minut později nevědělo celé okolí. Někdy bych přísahala, že se tady drbe o věcech, které se teprve stanou. Nechcete se zítra večer s manželkou u mě stavit, abychom se seznámili všichni? Pozvala bych vás dneska, ale mám před sebou hromadu práce. Jak se jmenuje vaše žena?“

„Sorcha. Není zrovna společenský typ, ale zeptám se jí.“

„Zeptejte. Kolem půl osmé by to bylo ideální.“

David si nejspíš až v tu chvíli uvědomil, že Katie pořád drží za ruku. Pustil ji a omluvně se zakřenil, jako by chtěl říct: *Jsem já to ale, že vás tak dlouho držím.*

Katie ho doprovodila ke dveřím. Než vyšel ven, otočil se k ní a dodal: „Bylo by hodně vlezlé, kdybych se zeptal, co u policie děláte?“

„Ne, v pořádku. Stejně to u zpráv v devět pravděpodobně zjistíte. Jsem komisařka na kriminálce.“

David pozvedl husté tmavé obočí. „Komisařka, opravdu? No, pane jo. To znamená, že jste *capo di tutti capi*.“

„To úplně ne. Pořád ještě mám nad sebou vrchního inspektora a pak ještě náměstka policejního prezidenta.“

„Tak jako tak, klobouk dolů.“

„Ráda jsem vás poznala, Davide,“ usmála se Katie. „A je skvělé vědět, že kdyby Barneymu nebylo dobře, Bůh chraň, máme hned vedle veterináře.“

David se odmlčel a zadíval se na Katie, jako by chtěl něco říct, ale místo toho se otočil a odcházel po její příjezdové cestě s rukou zvednutou na pozdrav jako poručík Columbo. Katie zůstala stát na verandě, dokud nezmizel za živým plotem.

To je ale zvláštní, zajímavý muž, napadlo ji, když za sebou zavírala vchodové dveře. Něco na něm ji vyvádělo z rovnováhy, ale možná jí jen chyběl John. Co tím ale chtěl říct, že jeho žena Sorchu není zrovna společenská? To bylo divné.

Odešla zpátky do kuchyně a začala vyndávat nákup z tašky. Barney se posadil vedle ní, jako by ji hlídal, spíš ale čekal, až dostane něco do misky. *Přesně jako samci každého živočišného druhu*, pomyslela si. *Člověk má pocit, že ho někdo hlídá, ale všichni mají v hlavě jenom vlastní potřeby.*

V noci se jí zdálo, že jede s Johnem na dvojcole ze summerhillského kopce na severu města. Jeli tak rychle, že bylo těžké být jen udržet nohy na pedálech.

John seděl za ní, takže ho neviděla, ale i když jí vítr svištěl kolem uší, slyšela, jak na ni volá. Tušila, že je rozzlobený, opravdu našťvaný, ale nevěděla, co ho tak rozlítilo. Neodvažovala se na něj otočit, protože by mohla navést kolo ze silnice.

Pořád se snažila zabrzdit, ale pokaždé, když stiskla páčku, brzdy ostře zakvílely, kolo však ani trochu nezpomalilo.

„John!“ vykřikla. „John, přestaň na mě křičet! Brzdy nefungují! Nefungují nám brzdy!“

S drncnutím přejeli obrubník a vjeli na chodník. Mířili přímo do něčích vrat, ale v tu chvíli Katie otevřela oči. Posadila se na posteli a lapala po dechu, celá zpocená, jako by opravdu jela na kole. Ložnice byla až na červená čísla hodin budíku celá ponořená do tmy. Bylo 2.25 ráno.

Křik neutichl. Nebyl to John, kdo na ni křičel, a kvílení nezpůsobovaly brzdy. Hluk přicházel z domu odvedle — našťvaný mužský hlas volal na ženu, která mu s jekotem odpovídala.

Katie chvíli seděla na posteli a poslouchala. Nebylo možné rozpoznat, co hlasy říkají, ale pak zaslechla hlasitou ránu, jako by na dlažbu v kuchyni padaly hrnce. Vylezla z postele, přešla k oknu a rozhrnula závěsy.

I skrz živý plot, který odděloval oba pozemky, viděla, že se v okně u sousedů svítí. Muž něco vykřikoval v krátkých větách, skoro jako by štěkal. Žena pak dvakrát nebo třikrát vyrazila kvílivé: „Ouuuu!“ a pak se dala do pláče. Zněla tak smutně a zoufale, že Katie byla v pokušení se obléknout a jít zkontrolovat, jestli je všechno v pořádku.

Zdálo se, že tu ženu muž uhodil. Pokud tomu tak bylo, Katie měla jako policejní důstojnice povinnost se jít zeptat, jestli žena nechce muže z něčeho obvinít.

Nerozhodně vyčkávala. Křik už se neozýval a kvílení také ne, ačkoli tu a tam ještě zaslechla osamělý zoufalý vzlyk.

Po dlouhé době vzlykání ustalo. Katie otevřela okno a napjatě poslouchala. Slyšela hlasy, nyní o mnoho klidnější, ale nerozuměla, co si říkají. Byla vlhká, chladná a zamračená noc, takže nebyl vidět měsíc. Katie se zatřásla a tiše, jak to jen šlo, zavřela okno. V tu chvíli se u sousedů zhaslo.

Katie došla do kuchyně, otevřela lednici a přímo z lahve se napila perlivé vody Ballygowan. Nebyla si jistá, zda právě nevyšlechla epizodu domácího násilí. Všechny páry se tu a tam hádají a hádky většinou zní daleko hůř, než jaké ve skutečnosti jsou, i kdyby se spolu partneři prali. Před dvěma lety Katie v Corku zorganizovala kampaň proti bití žen Galchnó Crann, Ořešák. Název odkazoval na staré pořekadlo „Žena, pes a ořešák — čím víc je tlučeš, tím lepší budou“. V mnoha případech ale ženy na poslední chvíli před soudem odmítly proti svým manželům svědčit, i když jim muži uštedřili monokly, rozsekuté rty nebo zlomená žebra. Vždycky své muže omlouvaly a vinu přisuzovaly jen sobě: „Někdy do něj tolik rýpu, že se nedivím, že na mě vyjede.“

Katie si vlezla zpátky do postele, ale růžovou lampičku na nočním stolku nechala svítit. Ležela s otevřenýma očima a přemýšlela nad tím, co právě vyslechla. Také myslela na Johna a uvažovala, co asi teď dělá. V San Francisku bylo teprve tři čtvrtě na sedm předchozího večera, takže slunce ještě nezašlo. Přemítala, jestli na ni myslí, nebo sedí na baru s nějakou jinou ženou a dobře se baví.

Potom se jí myšlenky stočily zpět k Davidu Kaneovi. Přemýšlela nad tím, proč na ni udělal takový dojem. Možná v sobě má něco podobného jako Michael Gerrety, určité charisma. Vyvolával dojem, že je nebezpečný.

—

Další ráno stála v kuchyni, snídala müsli a najednou odvedle zaslechla bouchnutí dveří. Oknem obývacího pokoje se podívala ven a spatřila Davida Kanea, jak nasedá do auta a odjíždí ve svém stříbrném range roveru. Když míjel její dům, krátce pohlédl jejím směrem, ale Katie stála daleko od okna a byla si jistá, že ji nemohl vidět.

Oblékla se. Přes hlavu si přetáhla tlustý bílý pletený svetr a vybrala k němu lahvově zelený kostýmek, který si koupila, když s Johnem vyrazili na víkend do Kenmare. Od té doby neuteklo ani půl roku, přesto se jí zdálo, že se to stalo hrozně dávno, skoro jako by to byly vzpomínky někoho jiného nebo film, který kdysi viděla.

Než vyjela do práce, stavila se u dveří Kaneových a zazvonila. V obývacím pokoji ještě nepověsili záclony a Katie oknem zahlédla kartonové krabice, vyskládané podél zdi. Stála a čekala, ale nikdo se neozýval, tak zazvonila ještě jednou.

Už se chystala otočit a odejít, ale vtom se zpoza dveří ozval ženský hlas. „Kdo je tam?“

„Tady Katie, jsem vaše sousedka z čísla čtyřicet sedm. Katie Maguirová. Jen jsem vás přišla pozdravit.“

„Omlouvám se, ale nejsem oblečená.“

„Pozvala jsem vašeho manžela i vás, abyste se ke mně dnes večer stavili na drink.“

„Nemůžu, dnes večer to nejde. Mám hrozného vybalování.“

„A co třeba zítra dopoledne? Měla bych mít zítra volno. Nechcete seavit na kávu? Jmenujete se Sorchu, že?“

Zpoza dveří se dlouho nic neozývalo a potom žena váhavě promluvila. „Já nevím. Mám před sebou hodně vybalování, aby se tady dalo pořádně bydlet. David je tak trochu pedant.“

Katie zaváhala. Měla nutkání Sorche říct, co včera v noci slyšela, ale nakonec se rozhodla to neudělat. Jestli se to bude

opakovat, začne jednat, ale nebyla to její práce, vrtat se v soukromí ostatních. Kdyby měla zatknout Paula pokaždé, když s ní zatřásl nebo do ní při hádce strčil, strávil by víc času ve vězení než doma.

„Tak dobře,“ zavolala přes zavřené dveře. „Ale pozvání platí, kdybyste měla náladu si přijít popovídat.“

„Když tak přijdu. Děkuju mockrát.“

Katie odešla ke svému autu a nastoupila do něj. Ve stejné chvíli, kdy nastartovala motor, jí mobil zahrál „Banks of the Roses“. Vytáhla ho z kapsy a přijala hovor. „Komisařka Maguirová.“

„Haló? Haló? Á, dobré ráno, komisařko. Tady Bill Phinner z technického oddělení!“

„Ano, Bille, slyším vás dobře. Nemusíte křičet.“

„Omlouvám se. Víte, jsem trochu nahluchlý, a když někoho moc dobře neslyším, začnu mít pocit, že špatně slyší i on mě. Volám kvůli tomu chlapíkovi ve svatebním dortu. Tedy kvůli té hlavě v dortu, abych byl přesnější. Jedná se každopádně o muže, ne o ženu. Projeli jsme to ultrazvukem a je tam celá hlava, trochu nešikovně odříznutá mezi třetím a čtvrtým obrátek. Těžko k tomu říct víc, dokud ji z toho dortu nevyhrabeme.“

„Nemáte tušení, kdo by to mohl být?“

„Na sto procent si jistí nejsme, ale Neela si myslí, že by to mohl být Micky Crounan. Často ke Crounanům chodí pro koblihy a z ultrazvukového snímku má pocit, že ho poznala. Koneckonců ten dort přivezli z jeho podniku.“

„Dobře, Bille. Právě vyjždím z domova. Za dvacet minut nebo tak, podle dopravy, se za vámi stavím. Co otisky prstů nebo DNA?“

„Žádné otisky, ani jeden. Kdokoli dělal na tom dortu polevu, musel mít rukavice. Ještě testujeme pár vzorků na přítomnost DNA.“

„Ať už to udělal kdokoli, jeho motiv mi nedochází,“ povzdychla si Katie. „Proč pro Boha někdo odřízne cukráři hlavu a zapeče ji do jednoho z jeho dortů?“

„Taky nemám tušení,“ odtušil Bill Phinner. „Znáte ale to přísloví. Nejnebezpečnější jídlo na světě je svatební dort.“

4

Zastupující vrchní inspektor Molloy poslal Katie na mobil zprávu, aby se zastavila v jeho kanceláři, jakmile dorazí na Anglesea Street. Bylo jí jasné, že ať už chce nadřízený cokoli, pravděpodobně jí to na zbytek dne zkazí náladu, a tak se rozhodla, že zajde nejprve do laboratoře.

Hlavní technik Bill Phinner a jeho dva asistenti stáli ve svých dlouhých bílých pláštích kolem jednoho konce nerezového pitevního stolu. Okny se do laboratoře draly sluneční paprsky a osvětlovaly ty tři jako anděly z nějaké středověké malby zobrazující popraveného mučedníka. Na stole před sebou měli velké plastové nádoby s kusy odkrojeného svatebního dortu, každý s popisem, z jaké části byl odebrán.

Uříznutá hlava stále spočívala na stříbrném kulatém podnose, na němž byl dort na svatební hostinu přinesen. Muž měl jemné šedé vlasy, z nichž byly pečlivě vymyty všechny zbytky dortu, a huňatý šedý knír. Bledý obličej chytal nažloutlý odstín kvalitní uzené tresky, jen špičku nosu a ušní lalůčky měl začernalé. Oči byly zavřené, jako by klidně spal, i když mu chybělo celé tělo. Bill Phinner měl pravdu: hlava byla v místě krku odříznuta tak hrubě, jako by k tomu pachatel použil velkou ruční pilu.

„Tak tohle je vaše oběť,“ otočil se ke Katie Bill Phinner. „Už jsme si jistí, že se jedná o Mickyho Crounana. Na Googlu jsme našli spoustu jeho fotek z různých charitativních aukcí. Je to rozhodně on.“

„Má takovou divnou barvu,“ poznamenala Katie.

„Taky byste takovou měla, kdybyste byla týden po smrti a pak vás hodinu a půl pekli v troubě na sto šedesát stupňů.“

„To je mrtvý už tak dlouho?“

„Státní patolog nám určitě řekne přesnější odhad času smrti, ale tipnul bych si, že to bylo minimálně před šesti až sedmi dny.“

„Jak to, že ho nikdo nenahlásil jako pohřešovaného?“

„Na to se mě neptejte, komisařko. Nebyl to přece žádný bezdomovec nebo tulák, který nikomu nechybí! Měl ženu a rodinu a vlastní podnik, navíc byl členem všech možných komisí na magistrátu.“

„Přesto ho zavraždili před víc než týdnem a nikdo se po něm nesháněl.“

Bill Phinner pokrčil rameny. „Musí pro to být nějaký důvod. Jsem rád, že není na mně, abych to zjišťoval. Ale podívejte se tady na tuhle fotku.“

Zavedl Katie k pracovnímu stolu pod okny v protější polovině místnosti a ukázal jí ultrazvukový snímek hlavy Mickyho Crounana, dokud byla ještě v dortu. Katie se podívala na obrázek tmavého obličeje se zavřenýma očima, zahaleného jakoby ve stínech. Vypadal jako přízrak z televizního pořadu *Hledači duchů*. Potom před ní Bill rozložil fotografie piškotového dortu, jak jej postupně odstraňovali.

Nakonec jí ukázal deset či jedenáct fotografií stažených z Googlu, na nichž si usmívající Micky Crounan potřásl rukou s mnoha corkskými hodnostáři, snímek z výroční večeře golfového klubu Fota a obrázek, kde předváděl své pečivo pro článek do *Echa*.

„Je opravdu těžké pochopit, proč by někdo chtěl někoho zabít právě takhle,“ přemítala Katie. „Navíc se nám ani médiím nikdo neozval, aby se k tomu přihlásil. Něco jako: ‚Zabili jsme Mickyho Crounana z toho a toho důvodu, zasloužil si to.‘“

Katie poodešla zpět k pitevnímu stolu a dlouze se zadívala na Crounanovu hlavu. Potom se otočila k Billu Phinnerovi. „Děkuji,“ řekla a odešla z laboratoře. Teď už byla na setkání se zastupujícím vrchním inspektorem Molloyem připravená.

„Je to Micky Crounan,“ pronesla, jakmile vstoupila k němu do kanceláře. Bryan Molloy seděl za psacím stolem a omotával pásku kolem rukojeti jedné ze svých golfových holí. Jeden konec pásky už měl kolem pětky železa obtočený a druhý držel mezi zuby.

„Dobré ráno i vám, komisařko Maguirová,“ řekl, aniž by pásku pustil ze zubů. „Měl jsem dojem, že jsem vás žádal, abyste dnes přišla nejdřív za mnou.“

Katie mu neodpověděla, ale sedla si naproti němu a položila mu na stůl složku o osvobozujícím rozsudku pro Michaela Gerretyho, kterou dostala od Finoly McFerrenové. Na ní pak otevřela složku s fotografiemi z laboratoře a ultrazvukovými snímky hlavy Mickyho Crounana.

„Micky Crounan? Kdo by pro Boha chtěl zabít Mickyho Crounana?“ zeptal se zastupující vrchní inspektor Molloy překvapeně. „Znal jsem ho osobně. Tedy nijak dobře, ale občas jsme si popovídali.“

„Na to teprve musím přijít, že,“ odtušila Katie. „V tuhle chvíli je Crounanovo pekařství na Maylor Street zavřené, a když jsme naposledy byli u Crounanových doma, nikdo tam nebyl. Bill Phinner odhaduje, že je Micky Crounan po smrti přibližně týden.“

Bryan Molloy rozvážně dokončil úpravu golfové hole a opřel ji z boku o svůj stůl. „Někdo se nám tím snaží něco říct, řekl bych. V Limericku jsme jednou měli podobný případ — majitel

restaurace včas neplatil úroky z půjčky od jednoho z místních lichvářů. Hlavu toho nešťastníka našli v kuchyni ve vývaru, kde se dusila s mrkví a cibulí. Můžete mi věřit, že všichni, kdo tomu lichváři dlužili nějaké peníze, potom platili vždycky včas.“

„Ještě nevím, jestli Micky Crounan někoho popudil nebo jestli měl velké dluhy,“ řekla Katie. „Nejdřív budeme muset najít jeho manželku Mary. Jeden z našich lidí sleduje jejich dům pro případ, že by se tam vrátila.“

„Dobře,“ kývl Bryan Molloy. „Tohle nechám na vás. Jsou tu ale ještě dvě věci, které s vámi chci probrat, než půjdete.“

„Předpokládám, že jedna z nich je Michael Gerrety.“

„Ano, to je,“ odvětil Bryan Molloy. Na chvíli se odmlčel, zamračil se a pokračoval. „Michael Gerrety byl včera zproštěn všech sedmatřiceti obvinění z obchodování s bílým masem, z obecného ohrožení a z provozování veřejných domů. Pro mě je to vyřízeno. Konec. Už nebudete Michaela Gerretyho stíhat. Také ho přestanete sledovat, Gerretyho i jeho zaměstnance a podniky. Jakékoli další vyšetřování tohoto muže bude vypadat jako policejní šikana a já nechci, aby nás obviňovali z nahánění nevinného místního podnikatele jenom kvůli utkvělé představě jedné komisařky, že Gerrety vykořisťuje ženy. Já tomu rozumím tak, že nic takového nedělá. Ty ženy dělají všechno dobrovolně a baví je to, navíc jim to zajišťuje slušný příjem. Daleko lepší, než na který by si přišly v nějaké práci za minimální mzdu, třeba kdyby doplňovaly regály v Tesku.“

„Aha,“ odfrkla si Katie. „A ta další věc, nad kterou jste se chtěl rozčilovat?“

„Nemluvte se mnou takhle, komisařko Maguirová,“ vyštěkl Bryan Molloy. Vykulil oči a na obličeji se mu začaly objevovat červené skvrny. „Dermot O'Driscoll už tu není a na téhle stani- ci bude disciplína. Všichni budou poslouchat svoje nadřízené.“

„Omlouvám se,“ řekla Katie. „Měla jsem říct ,na kterou jste si chtěl postěžovat, vidíte? Ne ,rozčilovat se.“

Bryan Molloy se zhluboka nadechl a několikrát se zhoupł na židli. Katie si u něho takového počínání všimla už dříve a uvědomila si, že to musí být jeho technika, jak se uklidnit. Nakonec Molloy řekl: „Jeden z vašich týmů se na mě vyptával. Něco o finančních transakcích.“

„Á, vy myslíte jako úplatky? Platby za poskytnuté služby?“

„Řeknu vám to jasně, Katie. Nikdy jsem nepřijal žádnou finanční odměnu za to, že bych přivřel oko nad něčím provinením.“

„Takže jste to udělal jako laskavost zadarmo?“

„Chodíte po tenkém ledě, holčičko. Nevím, co jste slyšela nebo co vám kdo řekl, ale já jsem nikdy žádný úplatek nevzal, a jestli nepřestanete naznačovat, že ano, nebo jestli se bude některý z vašich detektivů dál vrtat v mých soukromých věcech, podám na vás oficiální stížnost.“

„Klidně do toho,“ vyzvala ho Katie. „Aspoň budu mít skvělou příležitost předložit všechny důkazy, které jsme sesbírali.“

„Jaké důkazy? Žádné důkazy nemáte. Důkazy čeho?“

Katie vstala a zavřela složku s fotografiemi Mickyho Crounana. „Jen si podejte tu svou oficiální stížnost, Bryane. Potom to zjistíte.“

Bryan Molloy také vstal, masitý krk mu přetékal přes těsný límec bílé košile. „Chcete tím říct, co si myslím, že chcete říct?“ zeptal se ostražitě.

„To já nevím,“ odvětila Katie. „Neumím číst myšlenky. A navíc, kdybych chtěla číst v hlavě vám, musela bych se naučit Braillovo písmo.“

„Vyhrožujete mi, že ano? Snažíte se podkopat mou autoritu od té doby, co jsem sem přijel, a vyhrožujete mi.“

Katie se na něj klidně dívala. Pod svetrem jí srdce bušilo závratným tempem, ale nechtěla se Bryanem Molloyem nechat zastrašit.

„Ano, vyhrožuju,“ řekla. „Vyhrožuju vám. A vy zase vyhrožujete mně a snažíte se mi bránit v tom, abych dělala svoji práci. Jen se na sebe podívejte. Vypadáte, že každou chvíli vybuchnete.“

Složku s fotografiemi si vsunula pod paži, otočila se a zamířila pryč z kanceláře.

„Katie,“ zavolal na ni Bryan Molloy, když položila ruku na kliku. Zarazila se a čekala, co přijde.

„Budete toho litovat, Katie. To je moje rada zdarma.“

„Tak to je dobře,“ odsekla, aniž se na něj otočila. „Aspoň vám za ni nebudu muset platit jako všichni ostatní.“

Ještě než došla do své kanceláře, zahrál jí telefon několik úvodních taktů skladby „Banks of the Roses“. Byla to veselá lidová píseň, ovšem Katie si ji vybrala kvůli textu na konci první sloky: „Ach Johnny, milovaný Johnny, opustil bys mě?“

Volala jí strážnice Brenda McCrackenová. „Mary Crouanová právě přišla domů, spolu se dvěma dětmi a psem.“

„Moc děkuju,“ řekla Katie. „Budu tam do deseti minut. Kdyby zase odjela, než se tam dostanu, sledujte ji.“

Vešla do konferenční místnosti, kde našla strážmistyňni Ni Nuallánovou. Ta zrovna pilně ťukala dvěma prsty na klávesnici počítače. Mračila se na monitor, jako by se tam slova objevovala v jazyce, kterému nerozuměla, a ani nevzhledla, když Katie vešla.

„Kýno,“ oslovila ji Katie, „teď toho nechte. Jdeme ven. Mary Crouanová je doma a musíme za ní se zprávami o Mickym.“

„Pane Bože,“ povzdychla si strážmistryně Ni Nuallánová, vstala a natáhla si kabát. „Ze všech povinností, které máme, tuhle nesnáším nejvíc.“

5

Vstupní dveře do domu Crounanových jim otevřela bledá, asi jedenáctiletá baculatá dívka s culíky ze světlých vlasů, oblečená v ručně pleteném modrém svetru.

„Máš doma maminku?“ zeptala se Katie a ukázala dívce svůj odznak. „My jsme od policie. Já jsem komisařka Maguirová a to je strážmistryně Ni Nuallánová.“

Dívka na ně překvapeně zamrkala a potom vykoktala: „Jenom chvíličku.“

Zmizela za dveřmi a nechala Katie a strážmistryni Ni Nuallánovou na prahu. Policistky se rozhlížely po malé předzahrádce, která vypadala trochu zanedbaně. Ušchlé hortenzie potřebovaly ostříhat a mezi černými a bílými dlaždicemi chodníčku vedoucího k domu rašila tráva.

Dům samotný vypadal vlhce a smutně. Potřeboval zrekonstruovat. Byla to čtyřpokojová polovina dvojdomku na Alexandra Road, kdysi natřeného citronově žlutou. Nyní se mu dole na fasádě rýsovaly šedé vlhké skvrny po šplíchancích z přeplněných kanálů. Při pohledu na jih se nabízel pěkný výhled na Cork včetně věžiček kostela Nejsvětější Trojice a katedrály svatého Fina Barra, které se zvedaly nad ostatní střechy. Lokalita kolem Military Hillu byla v současné době pro nákup stavební parcely jedna z nejdražších. Zdálo se však, že Crounanovi už nějaký čas nemají dost peněz. U domu stála zaparkovaná Honda Civic z roku 2007 a ve dveřích spolujezdce Katie postřehla hlubokou promáčklinu.

Z domu se vynořila Mary Crounanová a otírala si ruce do utěrky. Byla to malá žena okolo padesátky. Načerno obarvené vlasy se jí stáčely do kudrlin a na sobě měla fialový svetr a sukni. Katie napadlo, že musela být zamlada velmi krásná, ale jejím dětsky buclatým tvářím stárnutí nesvědčilo. Navíc vypadala unaveně a nervózně.

„Dobrý den. Já jsem komisařka Maguirová z policejního ústředí na Anglesea Street,“ představila se Katie. „A tohle je strážmistryně Ni Nuallánová.“

„Ano? A co byste potřebovaly?“ zeptala se jich Mary Crounanová. Než Katie stihla odpovědět, žena se rychle rozhlédla po ulici, jako by se chtěla ujistit, že je nikdo nesleduje.

„Myslím, že bychom to měly probrat uvnitř,“ navrhla Katie. „Jde o něco, čemu by prospěla trocha soukromí.“

„Jde o Mickyho, vidíte?“ zeptala se Mary Crounanová. „Našli jste ho? Je v pořádku?“

„Pojďme dovnitř, prosím,“ požádala ji Katie.

Mary Crounanová je provedla chodbou do velkého, chladného obývacího pokoje. Barokní nábytek v místnosti byl robustní a Katie z něj měla pocit, jako by se změnila v Alenku, vypila zmenšovací lektvar a měřila dvacet centimetrů. Pocit jako z říše divů posilovalo obrovské zrcadlo visící nad mramorovým krbem.

„Prosím, posaďte se, Mary,“ vyzvala ji Katie.

„Co se mu stalo? Je v pořádku, vidíte? Neudělali mu nic?“

„Vaše pekárna je zavřená. Mohla byste mi říct proč?“

„Snažili jsme se ji udržet nad vodou, já a Lenny O'Dowd, manažer, ale nakonec jsme to nezvládli. Kde je Micky? Prosím, řekněte mi, že je Micky v pořádku.“

„Je mi líto, Mary. Nevím, jak jinak to říct: Micky je mrtvý. Včera byly nalezeny některé jeho ostatky a na devadesát

devět procent jsme si jistí, že je to on. Opravdu mě to velice, velice mrzí.“

Mary Crounanová kývla hlavou a pak jí kývala dál a dál, jako by celou dobu věděla, že je její manžel po smrti. Zároveň se jí po tvářích začaly koulet slzy a stékaly jí na fialový svetr, kde vypadaly jako blyštivý perlový náhrdelník. Ruce měla spletené v klíně a prsty pravé ruky si pohrávala se snubním prstenem.

„Trpěl hodně?“ zeptala se. „Říkali, že mu ublíží. Bože, prosím, řekněte mi, že ho netrápili.“

„Nevíme přesně, jak zemřel, Mary. Ale kdo vám vyhrožoval, že mu ublíží?“

„To vám nemůžu říct. Nemůžu.“

„Kde byl celý minulý týden? Někdo ho unesl?“

Mary Crounanová přestala kývat hlavou a místo toho jí rozhodně zavrtěla. „Ani jsem neměla říkat ‚oni‘. Žádné ‚oni‘ není.“

„Mary,“ naléhala Katie, „Micky se nezabil sám. Někdo ho zavraždil a my musíme zjistit, kdo to byl, tak rychle, jak to jen půjde. Pro případ, že by to ten někdo chtěl udělat ještě někomu dalšímu.“

„Kdy jste Mickyho viděla naposledy?“ zeptala se strážmist-ryně Ni Nuallánová. Stála u okna a dívala se ven. Dlouhé blond vlasy si nechala narůst a spletený cop si ovinula kolem hlavy jako korunu. Vypadala jako Východoevropanka a ten dojem ještě umocňoval její šedý kabát s ramenními vycpávkami.

„Minulý pátek ráno,“ zašeptala Mary Crounanová. Popadla zmačkaný papírový kapesník a otřela si oči. „Nejdřív chtěl jet do pekárny a potom s Donalem Neelym z výboru pro turismus na oběd. Do obchodu dorazil v pořádku, ale asi v půl druhé mi volal Donal, kde Micky je. Myslel si, že Micky zapomněl, že se

mají sejít, ale můj muž nikdy na nic nezapomněl. Dokonce si pamatoval i narozeniny mojí matky, Bůh mu žehnej.“

„Určitě jste se mu pokoušela dovolat,“ konstatovala strážmistryně Ni Nuallánová.

„Zkoušela jsem to, samozřejmě. Ale měl vypnutý telefon. Nechápal jsem to. Nikdy si telefon nevypínal, nikdy.“

„A kdy vám zavolali a řekli, co se s ním stalo?“

Když pokládala otázky strážmistryně Ni Nuallánová, Katie zůstala potichu. Kyna měla tichý, přesvědčivý hlas a přirozený cit pro to, co ze sebe lidé potřebují dostat, i když se jim do toho zrovna nechce. Vedla Mary zpátky k okamžiku, kdy se dozvěděla, že jí unesli manžela.

„Říkali, že je v bezpečí, ale chtěli sto tisíc eur, aby ho pustili.“

„Nechali vás si s ním promluvit?“

Mary Crounanová znovu kývla hlavou a do očí se jí nahrnuly slzy. „Říkal, že je všechno v pořádku a že si nemám dělat starosti. Ale že o tom nemám nikomu říkat, rozhodně ne policii. Že když to řeknu, tak mu ublíží.“

„Kolik času vám dali, abyste ty peníze sehnala?“ zeptala se Katie.

„Říkali tři dny. Sto tisíc eur v hotovosti.“

„A kde jste je chtěla sehnat? Obchody se moc nehýbou, že? Když o tom mluvíme, obchody se v Corku nehýbou nikomu, snad kromě lichvářů.“

„Poslední tři roky je to katastrofa,“ povzdychla si Mary Crounanová. „Micky se pořád usmíval, ale byli jsme zadluženější a zadluženější. Keelu jsme museli vzít ze střední Regina Mundi, a kdyby Mickymu nezemřel otec a něco nám neodkázal, nevím, co bychom dělali. Micky si pořád dělal legraci z toho, že je pekař, ale hladoví, zatímco všichni ostatní jedí jeho chleba.

„Tak budeme jíst koláče,“ říkával. S tím hladověním ale nebyl daleko od pravdy.“

„A podařilo se vám sehnat sto tisíc eur?“

„Povedlo se mi sehnat osmdesát sedm tisíc šest set. Jela jsem na parkoviště na nábřeží Patrick's Quay, kde stál Mickyho mercedes, a prodala jsem ho. Taky jsem prodala všechny svoje šperky, dokonce i prsten, který jsem od Mickyho dostala k poslednímu výročí. Žádné úspory jsme neměli a z Mickyho penzijního spoření jsem nic vybrat nemohla.“

„A peníze jste předala?“ zeptala se jí Katie.

„Ano,“ zašeptala Mary Crounanová.

„Kde? A komu jste je předala?“

„Neměla bych vám to říkat. Hrozili, že se mně a dětem stanou hrozná věc, když to řeknu.“

„Mary, vašeho manžela zavraždili. Musíme chytit toho, kdo to udělal. Než se tak stane, postaráme se o vás. Myslím to vážně. Zařídíme to tak, abyste vy i děti byly v bezpečí. Ale musíte nám pomoci. Nemůžeme dopustit, aby to vrahům a vyděračům prošlo.“

V tu chvíli se otevřely dveře do obývacího pokoje. Vyhledla zpoza nich dcera Mary Crounanové a zeptala se: „Mami, je všechno v pořádku?“

„Ano, miláčku. Ještě chvíli a pak udělám něco k obědu.“

„Můžeme si s Donnym dát sušenku?“

„Samozřejmě. Vezměte si každý dvě, když budete chtít.“

Dveře se zase zavřely a Mary Crounanová se na Katie podívala s takovým smutkem ve tváři, že se Katie zvedla, posadila se vedle ní a chytila ji za obě ruce. Nešlo říct nic, co by ženu utěšilo. Katie takový smutek sama poznala, dokonce víckrát než jednou, a věděla, že bolest může být moc velká na to, aby ji šlo sdílet s někým dalším.

Strážmistryně Ni Nuallánová se otočila od okna. „Vy jste ty peníze někde nechala. Je to tak?“

„Ano,“ přikývla Mary Crounanová. „Dala jsem je do nákupní tašky a nechala jsem je pod jednou židlí v hospodě Blair Inn v Cloghroe, u cesty do Blarney. Řekli mi, ať si dám něco k pití a tak deset minut tam sedím, aby se to personálu nezdálo podezřelé. Když jsem dopila, jela jsem hned domů a čekala, že mi zavolají, ale neozvali se.“

„Když jste z té hospody odcházela, viděla jste venku někoho?“

„Parkovala tam tři nebo čtyři auta, to je všechno.“

„A tehdy se vám ozvali naposledy?“ zeptala se strážmistryně Ni Nuallánová. „Pak už vám ani nezavolali a neřekli, že ty peníze nestačí?“

„Už mi nezavolali. Nevěděla jsem, co mám dělat. Zavřela jsem obchod, a když Mickyho někdo sháněl, říkala jsem, že odjel navštívit matku do Galway.“

Pustila Katiiny ruce a znovu si otřela oči. „Můžu ho vidět?“

Katie se podívala na strážmistryni Ni Nuallánovou. Jak má pro Boha Mary Crounanové říct, že jediné, co z jejího manžela zatím mají, je jeho hlava, a ta že byla objevena ve svatebním dortu? A nejen to, že se ta hlava navíc rozkládá, protože Mickyho Crounana únosci zabili před týdnem. Pravděpodobně brzy potom, co s ní mluvili po telefonu. Nehledě na to, kolik peněz by se jí podařilo sehnat, už nikdy neměla manžela znovu vidět živého.

„Obávám se, že patologové musí nejdřív dokončit posmrtné ohledání,“ řekla pomalu. „Jakmile to bude hotové..“

„Vy mi něco tajíte,“ vyhrkla Mary Crounanová. „Něco mi neříkáte, že je to tak?“

„Mary, prosím. Když někoho zavraždí, musíme důkladně prozkoumat jeho ostatky, abychom určili příčinu smrti a abychom se mohli dostat k tomu, kdo to udělal.“

„Jeho tělo je v hrozném stavu, vidíte? Co mu udělali?“

„Abych vám řekla pravdu, to zatím nevíme.“

Mary Crounanová vstala. „Opravdu nás ochráníte? Přísaháte?“

Katie se na ni podívala. „Najdeme vám bydlení někde daleko odsud, nikdo nebude vědět, kde jste, a dvacet čtyři hodin denně vás budou hlídat policisté.“

Mary Crounanová se otočila a asi dvacet vteřin na sebe zírala do zrcadla. Mlčela. Vypadalo to, jako by se radila se svým odrazem, co má dělat.

„Vidíte tu ženu?“ zeptala se Mary Katie a kývla na svůj odraz. „Je to vdova.“

Katie neodpověděla, čekala, až bude Mary Crounanová pokračovat.

„Ten chlap, co se mnou mluvil a chtěl peníze, říkal, že je jedním z Erinských králů. Neptejte se mě, co to znamená. Říkal, že Erinští velekrálové Mickyho unesli, protože je to obchodník, co přinesl Irsku jen zkázu a ostudu, a že musí být potrestán.“

„Erinští velekrálové? A to bylo všechno? Jiná jména vám neřekli?“

„Ne,“ povzdychla si Mary Crounanová. „Erinští velekrálové. To bylo všechno. Doufám, že se budou smažit v pekle.“

—

Zůstaly u Mary Crounanové přes dvě hodiny. Katie se ženu snažila uklidnit a strážmistyně Ni Nuallánová zavolala na stanici, aby zařídila převoz. V Redwood Parku v městečku Clonakilty stál dům, jež policie často využívala pro ochranu svědků.

Byl malý a od silnice ho nešlo vidět. Nikdo se k němu nemohl přiblížit, aniž by ho spatřili.

Jakmile bylo vše zařízeno, Mary Crounanová sbalila dva kufry pro sebe a děti a ve svrchníku čekala v obývacím pokoji na neoznačenou dodávku, která je měla odvézt.

„Kdo by si tohle ještě před týdnem představil,“ povzdychla si. „Život máme v troskách.“

„Cítím s vámi,“ řekla Katie.

„Dáte mi vědět, až budu smět vidět Mickyho, vidíte? Musím ho ještě jednou vidět, než ho uložíme k odpočinku.“

Katie kývla. Nevěděla, co na to říct. Právě v tu chvíli k nim z haly přišla strážmistryně Ni Nuallánová a oznámila: „Jsou tady. Pomůžou vám se zavazadly.“

Mary Crounanová chytila Katie za obě ruce a stiskla je. „Chytnete je, vidíte? Slibte mi, že je chytíte. Chci jim plivnout do tváře.“

Cestou zpátky do Anglesea Street se strážmistryně Ni Nuallánová ozvala. „Erinští velekrálové? To je dost divné jméno. Ve škole jsme se o nich něco učili. Někteří byli skuteční, jiní ne, ale příběhy o nich... To byly jenom legendy s čarodějnicemi, věštcí, mluvícími stromy a podobnými nesmysly.“

„Přesně tak,“ souhlasila Katie. „Pamatuju si, že nám učitel dějepisu říkal, že mezi sebou Erinští velekrálové neustále bojovali a vzájemně si uřezávali hlavy. Řídili se tím, že když nemáte hlavu, nemůžete nosit korunu.“

„No, člověk musí obdivovat jejich logiku,“ poznamenala strážmistryně Ni Nuallánová. „Myslíte si, že to nějak souvisí s tím, jak uřízl hlavu Mickymu Crounanovi?“

„Nemám tušení. Možná to bylo jenom obyčejné vydírání, jen má ten někdo hodně pokřivený smysl pro humor. Možná na něj měl někdo spadeno. Dejte to Horganovi a Dooleymu, ať se

trochu povrtají v jeho minulosti a zjistí, jestli ho někdo nesnášel natolik, aby ho zabil. I takové opěrné sloupy společnosti jako Micky Crounan mají nějaká temná tajemství. Vzpomeňte si na toho bankovního manažera, jak se to jmenoval? Martin O'Shea. Spal s jednou ze svých dcer. Není divu, že mu štěrbinou na dopisy nalili do bytu benzín.“

„A pak je tu taky Michael Gerrety,“ přisadila si strážmistryně Ni Nuallánová.

„Každý, kdo si myslí, že může zneužívat zranitelné dívky, mi je odporný. Já bych jim jako první neuřízla hlavu, ale něco jiného.“

6

Vrátily se na stanici a Katie zavolala doktoru O'Brienovi do kanceláře státního patologa v Dublinu, aby se s ním domluvila na ohledání ostatků Mickyho Crounana. Doktor O'Brien byl jedním ze dvou zástupců státního patologa a Katie s ním pracovala ráda. Mezi jeho velké přednosti patřila důslednost a často přišel s velice kreativní teorií o tom, jakým způsobem člověk, který mu zrovna ležel na stole, zemřel a proč.

Místo toho ji přepojili na samotného státního patologa, doktora Owena Reidyho.

„Ach, to jste vy, komisařko,“ pozdravil ji mrzutě. „Nepočkalo by to? Za pět minut mám schůzku s policejním prezidentem a až tam dorazím, nechci lapat po dechu.“

„Vlastně jsem chtěla mluvit s doktorem O'Brienem, jestli tam je,“ řekla Katie.

„Doktor O'Brien je v Horseleapu v Offaly. Z močálu tam vytáhli ženské tělo. Je téměř dokonale zachovalé, takže tam mohlo být od půl roku do tisíce let, jako ten stařec z Croghanu.“

„To je zajímavé.“

„Zajímavé? Je to pěkný opruz, to vám povím. Ohledávat těla vytažená z močálu je náročné na čas i finance, jak sama dobře víte, protože je k tomu nutné přizvat forenzní archeology. Je teprve říjen a rozpočet máme už tak dost napjatý. Ale co jste potřebovala?“

„Máme tu uříznutou hlavu oběti vraždy, kterou bychom potřebovali ohledat.“

„Jenom hlavu? A co zbytek?“

„Zbytek jsme zatím nenašli.“

„V tom případě nám tu hlavu můžete poslat kurýrem. Když to uděláme takhle, doktor Sanjay se na ni podívá nejpozději zítra ráno.“

Katie si vzpomněla na Mary Crounanovou, jak se slzami v očích prosí, aby se mohla podívat na manžela, ještě než bude pohřben, a pak si představila, jak jeho hlavu veze do Dublinu kurýr v chladičím boxu. Bylo to absurdní i tragické zároveň. Potřebovala ale každý důkaz, který patolog najde, a to co nejdříve.

„Dobře,“ souhlasila. „Zařídím to. Ještě dnes ji můžete očekávat.“

—

Většinu odpoledne Katie strávila se svým protidrogovým týmem. Vedl jej detektiv Niall Brannigan, podsaditý muž s hnědými vlasy, naježený jako bulteriér, který ucítil lišku. Plánoval řadu koordinovaných zátahů v Blackpoolu a Farranree.

Během uplynulých tří týdnů kluby a hospody v Corku zaplavil crack a další zakázané drogy jako ekgonin a pervitin. Tipy informátorů ukazovaly na to, že se v domě na Rathpeacon Road a v bytě nad obchodem na Watercourse Road vaří drogy ve velkém.

Katiini lidé zjistili, že za touto operací stojí nový, vysoce organizovaný gang. Zaujalo je, že to jsou podle všeho Belgičané, a ne obvyklí podezřelí z Litvy, Rumunska nebo Somálska.

„Zatím jsme přišli na to, že člověk, co za tím stojí, si říká Necker a pochází z Antverp,“ vysvětloval detektiv Brannigan. „Ptal jsem se policistů z Belgie a ti se mi vysmáli. Žádného drogového dealera toho jména neznají. A *necker* v jejich jazyce znamená ‚dábel‘.“

„Je mi jedno, jestli si říká třeba Santa Claus,“ zamračila se Katie. „Musíme ho najít a zastavit, než bude polovina mladých ve městě závislá — myslím ta polovina, co doteď závislá nebyla.“

Večer dorazila domů brzy — nebo aspoň ve srovnání s tím, kdy se vracela obvykle. Zaparkovala před svým domem v Cobhu a všimla si, že zase začíná pršet. Byl to drobný chladný déšť, vypadal skoro jako mlha. Ji ale ještě čekalo venčení Barneyho. Tentokrát s ním nešla tak daleko jako obvykle, jenom do kopce k tenisovému klubu Rushbrooke Lawn a zpátky.

Barney si vykračoval před ní jako vždycky, ale od té doby, co John odjel, se irský setr tu a tam zastavoval, jako by ji chtěl ujistit, že se o ni postará, když je teď sama.

„Tak běž, hochu,“ usmála se na něj. „Já jsem v pohodě.“

Ve skutečnosti si ale nebyla jistá, jestli je v pohodě, nebo ne. Nemohla z hlavy dostat pochyby, jestli se rozhodla správně, když zůstala v Corku, přestože mohla s Johnem letět do San Franciska a pracovat tam u Pinkertonovy detektivní kanceláře. Zůstala ale doma, a tak teď chodila mokřými ulicemi ve svém černém kabátě s kapucí, unavená a hladová, a co bylo nejhorší, osamělá.

Jen co se vrátila domů a pověsila v předsíni kabát na věšák, zazvonil zvonek. Otevřela dveře a na verandě našla postávat Davida Kanea. V jedné ruce držel lahev prosecca a ve druhé kytici oranžových růží.

„Jé,“ vyhrkla Katie a nechápavě na něj zírala.

„Neříkejte mi, že jste zapomněla!“ usmál se na ni. „Dneska drink v půl osmé. Nebo jdu brzy?“

„Bože můj, mně to úplně vypadlo,“ vykoktala. „Měla jsem zase jednou den blbec. Ale pojďte dál.“

David vešel do předsíně a Barney mu hned s vrtícím ocasem přiběhl očichat nohavice.

„Barney, lehni!“ přikázala mu. „Chovej se slušně!“

„Asi ze mě cítí jiné psy,“ poznamenal David. „Dnes za mnou přišli první dva pacienti — německý ovčák a ši-tzu. Vlastně dnes dorazila i andulka, ale chudák stará měla tak pokročilou polyomavirózu, že jsem ji musel utratit.“

Katie vyhlédla stále ještě otevřenými dveřmi ven.

„Nepřesvědčil jste manželku, aby přišla s vámi?“

„Sorchu? Ne, bohužel ne. Říkala, že na to nemá náladu. Celý den všela záclony a rozmísťovala nábytek. Říkala, že se chce jen vykoupat a jít spát.“

David vzal prosecco a květiny do kuchyně a položil je na stůl.

„Máte nějaké sklenice na šampaňské? Přiznávám, že opravdové šampaňské to není, ale můžeme se tvářit, že je.“

„Jistě, samozřejmě,“ řekla Katie a ze skříňky nad dřezem vyndala dvě flétny. „Obávám se, že nejsou moc stylové. Můj manžel je dostal zadarmo k benzínu. Můj zesnulý manžel Paul.“

„Bohatě postačí. Každopádně je to lepší než pít šampaňské z hrnků, jako jsem to dělal po státnicích na MVB.“

Odmlčel se a potom s komickým italským přízvukem zarecitoval: „*Medicina Veterinaria Baccalaureate*,“ pro případ, že by nevěděla, co zkratka znamená. Věděla to.

Přinesla ze spíže sáček buráků a brambůrky s příchutí chilli. To poslední, co se jí zrovna chtělo, bylo teď s někým vysedávat u pití, ale jen těžko mohla Davidovi říct, aby si vzal svoje prosecco a růže a odpochodoval domů.

David lahev otevřel a rozlil šumivé víno do sklenek. Vzali si je do obývacího pokoje, kde se posadili.

„Omluvte prosím, jak to tu vypadá,“ poznamenala Katie. „Ještě jsem neskončila s předěláváním pokoje. Nedaří se mi na to vyšetřit čas.“

David se podíval na jednobarevné zdi ve smetanovém odstínu a tři abstraktní obrazy, které visely na protější straně místnosti. Katie nahradila téměř všechen nábytek v rokokovém stylu mátově zelenou pohovkou a dvěma ladícími koženými křesly s pochromovanými nohami. Paulova fotka ve stříbrném rámečku, postavená na jednom ze skleněných konferenčních stolků, teď byla jedinou vzpomínkou na něj. Neurčitě se na ní usmíval, pohled měl rozostřený, jako by byl duchem někde jinde. Asi v Killarney, v posteli s něčí manželkou. Minulý týden si Katie uvědomila, že už si nevybavuje jeho hlas.

„Tak jaký ohavný zločin právě vyšetřujete?“ zeptal se David. Seděl ve svém černém roláku a vlněných šedých kalhotách v jednom z křesel, nohu přehozenou přes nohu, a vypadal uvolněně. Katie se dívala na jeho masivní zlatý pečetní prsten na prostředníčku pravé ruky a přemýšlela o tom, jestli po něm bude mít Sorcha ze včerejší noci modřinu. Tedy za předpokladu, že ji opravdu uhodil, samozřejmě.

„To vám bohužel nemůžu říct,“ řekla nakonec. „Budete si muset počkat, až to uvidíte ve zprávách.“

„Mohla byste mi něco napovědět, nebo ne? Je to vražda? Nebo vloupání? Podvod? Prodej drog, nebo prostituce?“

Katie se usmála a zavrtěla hlavou. „Věřil byste, že se všemi musím zabývat najednou, a to je jich ještě víc?“

„Víc? Co dalšího ještě může být?“

„Nevěřil byste, na co všechno lidi neprijdou.“

„Ale no tak, nenapínejte mě. Úplně mě fascinuje, co musíte celý den dělat. Můžete lidem měnit jména, abyste ochránila

nevinné, například. Tohle říkají v televizi před každým pořadem o skutečných zločinech.“

„*Sláinte*“, řekla Katie a zvedla sklenici. David pozvedl tu svoji a beze slova se jí pevně podíval do očí.

„Je tohle jedna z vašich léčebných metod?“ zeptala se ho Katie.

„Co? Promiňte?“

„Hypnóza. Léčíte tak zvířata?“

„Jé, já na vás zíral? Omlouvám se. Právě jsem přemýšlel nad tím, že moc nevypadáte jako policejní komisařka. Abych se vám přiznal, vůbec by mě nenapadlo, že byste mohla pracovat u policie.“

„Ne? A jak má tedy policejní komisařka vypadat?“

„Policejní komisařka? Žena? Taková mužatka, řekl bych. Možná s náznakem kníru nad horním rtem. A nevrlá. A rozhodně nenosí boty na podpatku. Vy taková prostě vůbec nejste. Kdyby mně vás představili poprvé a nevěděl jsem, co děláte, řekl bych...“

„Co?“ nevydržela Katie.

„Řekl bych hlasatelka zpráv. Nebo redaktorka v módním časopise. Něco profesionálního, ale zároveň ženského. Něco, na co je potřeba mozek, ale stejně si to žádá styl.“

Takové plky, pomyslela si Katie. Zároveň ale nemohla popřít, že je David okouzlující a přesvědčivý, a po tak strašlivém dni bylo příjemné nechat si lichotit, i když mu nevěřila ani slovo. Sdílet Mary Crounanové, že je její manžel po smrti, a navíc se ještě pohádat s Bryanem Molloyem, který silně zacloumal jejím sebevědomím, bylo neuvěřitelně emočně náročné.

David byl taky dost mazaný na to, aby jí řekl, že ji považuje za ženu, která je nejen atraktivní, ale i chytrá. To uměla ocenit.

„Tady,“ řekl David, vstal ze židle a dolil jí sklenici.

Zatímco se nad ní nakláněl s lahví, řekla najednou bezbarvým hlasem: „Je tu ještě domácí násilí.“

„Promiňte? Nerozumím vám.“

„Ptal jste se mě, co ještě může být dalšího, po vraždě, vloupání, prodeji drog a sexuálně motivovaných zločinech. Domácím násilím se musím zabývat častěji než všemi ostatními zločiny, obzvláště v den výplaty. Dokonce jsem zorganizovala skupinu na pomoc ženám, které byly bity a zastrašovány svými partnery. Jmenuje se Ořešák.“

David se znovu posadil. Naplnil si i vlastní sklenici a pak se na Katie podíval. „Proč mám takový pocit, že se mi tím něco snažíte naznačit?“

Katie zvedla obočí. „Proč mám já pocit, že přesně víte, co vám chci říct, ale nemůžete se rozhodnout, jestli o tom chcete mluvit?“

„Viděla jste Sorchu, že?“

„Ne, neviděla jsem ji. Šla jsem se k vám ráno, když jste odjel, podívat. Klepala jsem na dveře, ale neotevřela mi. Proč si ale myslíte, že jsem ji viděla? Je to proto, že jsem zrovna zmínila domácí násilí?“

„Jste velmi zajímavá žena, Katie. To se vám musí nechat. Ořešák, chápu. Žena, pes a ořešák. Vy si myslíte, že Sorchu biju, je to tak?“

„Dobře, když jste s tím začal, nebudu chodit kolem horké kaše. Včera jsem vás a Sorchu slyšela z kuchyně. Znělo to, jako byste ji uhodil.“

„Dal jsem jí facku, ano.“

„Takže to přiznáváte?“

„Ano, několikrát jsem ji uhodil. Byla to jediná možnost, jak ji z toho dostat.“

„Dostat z čeho?“

„Z té hysterie. Je těžké odhadnout, co udělá, když dostane takový záchvat.“

„A nemůžete ji jen znehybnit?“

David vstal, překřížil ruce u pasu a zvedl svetr, aby viděla jeho hrudník. Měl štíhlé a svalnaté tělo, po kterém mu až k pupku sbíhala tenká cestička tmavých chlupů. Celý trup měl posetý červenými škrábanci. Vypadal, jako by se pral s divokou kočkou.

„Je bipolární,“ řekl a spustil svetr dolů. „Někdy je v depresích a mluví o sebevraždě. Jindy je tak hyperaktivní, že pobíhá po domě, ječí a rozbíjí věci. Když se ji snažím zastavit, napadne mě.“

„A nedal jí doktor nějaké léky? Jsou na to přece léky, na stabilizaci lidí s maniodepresivní psychózou.“

„Nějakou dobu byla na seroquelu, aby jí potlačoval výkyvy nálad. Když ho brala, neměla tolik propadů a manických fází. Problém byl v tom, že to z ní udělalo úplnou zombie. Nevím, jestli je lepší mít doma ženu, která v jednu chvíli pláče a za chvíli se chová jako blázen, nebo takovou, která celé hodiny jen sedí, zírá na televizi a nedostanete z ní ani slovo.“

Katie si povzdychla. „Omlouvám se, nechtěla jsem se vměšovat. Jen když jsem slyšela, jak na sebe křičíte, znělo to jako klasické domácí násilí.“

„To je v pořádku. Vzal jsem si Sorchu, abych s ní žil v dobrém i ve zlém, v nemoci i ve zdraví. To jsem odpřisáhl a nebudu svoje slovo brát zpátky.“

„Jestli můžu nějak pomoci...“

Usrkl prosecca a zavrtěl hlavou. „Musím prostě zatnout zuby a vydržet to, jinak to nejde. Někdy vám osud rozdá nejhorší možné karty, ale podívejme se na to ze Sorchina pohledu.“

K ní byl osud docela milosrdný, že ano, když je takhle nemocná, ale zároveň má mě, abych se o ni postaral?“

Asi minutu se na sebe David a Katie dívali beze slova. Katie si pomyslela, že je David velice atraktivní, a udělalo na ni dojem, že tak otevřeně promluvil o svojí ženě a o tom, co se včera v jejich kuchyni stalo. Zdálo se, že je uvolněný, ale nemohla se zbavit pocitu, že je to uvolnění jen hrané. Podobné napětí cítila z některých zločinců, které vyslýchala. Usmívali se, vtipkovali, řekli jí všechno, co chtěla slyšet, ale měla z nich pocit, že jsou jako na jehlách a sebemenší provokace by jim všechno sebeovládání narušila.

Pořád si nebyla na sto procent jistá, že David Sorchu nebije, ačkoli škrábance na jeho hrudi a břicho potvrzovaly jeho verzi. Dál už se ale nevyptávala. Koneckonců byla u sebe doma, ne ve výslechové místnosti na Anglesea Street, a David byl její soused, nikoli podezřelý.

Povídali si ještě další hodinu — většinou o životě v Cobhu, o tom, jaké jsou kde nejlepší restaurace a bary, o Davidově práci veterináře. Dopili prosecco a Katie přinesla z lednice rulandské šedé.

Konečně se David podíval na hodinky a řekl: „Už abych šel. Musím se přesvědčit, že je Sorcha v pořádku — že se neutopila ve vaně, neuvázala si igelitový pytlík kolem hlavy nebo něco podobně chytrého.“

Katie ho doprovodila ke vstupním dveřím. Než odešel, vzal ji za ruku a políbil ji na obě tváře.

„Jste velmi zvláštní žena,“ řekl jí. „Jsem opravdu moc rád, že jsem vás potkal. Vidíte? Vypadá to, že mi osud nakonec nadělil aspoň jednu dobrou kartu.“

„Tohle popisuje jedno slovo,“ poznamenala Katie. „Moje babička tomu říkala *plámás*.“

Z jeho výrazu nepoznala, jestli ví, že se jedná o gaelský výraz pro „sladké řečičky“, protože se jenom usmál a vyrazil do tmy a drobného studeného deště.

7

Další ráno se v práci Katie sotva posadila ke stolu a odklopila víčko z kelímku s latte, když se ve dveřích její kanceláře objevila strážmistryně Ni Nuallánová, doprovázená ženou ve středních letech, oblečenou do kožichu z umělé kožešiny, který už měl nejlepší léta za sebou.

„Dobré ráno, komisařko,“ pozdravila strážmistryně Ni Nuallánová. „Tohle je paní Shelagh Hagertyová. Říkala jsem si, že ji budete chtít rovnou vidět.“

„Opravdu?“

Strážmistryně Ni Nuallánová přistoupila ke Katieině stolu a v ruce držela zavařovací sklenici. „Tohle paní Hagertyová našla dnes ráno přede dveřmi. Pojdte dál, Shelagh. Tohle je komisařka Maguirová.“

„Těší mě,“ pípala Shelagh Hagertyová. Byla bledá a měla kruhy pod očima. Kabelku si držela těsně u těla, jako by se bála, že by ji někdo mohl ukrást.

Strážmistryně Ni Nuallánová postavila zavařovací sklenici na stůl a Katie hned poznala, že je v ní alespoň tucet zubů, některé z nich umazané od krve. Zvedla ji ze stolu a prohlédla si její obsah zblízka. Zuby vypadaly jako lidské.

„Tohle jste našla u sebe na prahu? Kdy? Byl u toho nějaký vzkaz?“

„Dnes, asi v půl sedmé. Dávala jsem před dveře prázdné lahve od mléka, protože jsem na to včera večer zapomněla. Vzhledem k tomu, v jakém jsem byla stavu... Nebyl u toho

žádný vzkaz, ale skoro hned poté, co jsem se vrátila dovnitř, mi zavolal nějaký muž.“

„Kdo to byl? Víte to?“

„Neřekl mi, jak se jmenuje. Prý jestli nebudu mít peníze do středečního poledne, budou mi z Dereka posílat víc kousků, dokud bude co.“

„Posaďte se, Shelagh,“ řekla Katie klidně. „Musíme si to projít od začátku. Kdo je Derek? Je to váš manžel?“

Strážmistyně Ni Nuallánová pro Shelagh přistavila židli a paní Hagertyová se hned posadila na její okraj. Oběma rukama svírala kabelku. „Přesně tak. Derek Hagerty, majitel Hager-tyho aut na Curraheen Road, na křižovatce Looney’s Cross. Jsou to dvě noci, co nepřišel domů, a hned tu první noc mi zavolali. Byl to mužský hlas, ale takový chraplavý. Prý jestli do pondělí neseženu dvě stě padesát tisíc eur, nikdy už Dereka neuvidím živého.“

Z hrdla se jí vydral vzlyk, hlasitý a nečekaný jako zpěv la-butě, a oči se jí zalily slzami. Snažila se otevřít kabelku, aby vytáhla kapesník, ale Katie jí podala jeden papírový z krabice na stole.

„Říkal, že jestli kontaktuju policii, tisk nebo televizi a on to zjistí, bude to prý okamžitě Derekův konec. Já ale nevím, jak mám sehnat dvě stě padesát tisíc eur, i když prodám všechny svoje šperky. Nic cenného nevlastníme. Dřív jsme měli karavan, ale když to s podnikáním začalo jít z kopce, museli jsme ho prodat.“

Katie zvedla zavařovací sklenici. „Vypadají jako zuby vašeho manžela?“

„Nejsem si jistá. Ale myslím, že ano. Je mezi nimi jeden zlatý a Derek měl zlatý zub.“

„Kam chodíte k zubaři?“

„K doktoru Lynchovi na Patrick Street.“

Katie vstala a podala sklenici strážmistryni Ni Nuallánové. „Kyno, vezměte je prosím do laborky Billu Phinnerovi a potom požádejte Dooleyho, aby zašel k doktoru Lynchovi, pokud možno co nejdřív, a vyžádal si zubařské záznamy Dereka Hagertyho. Může mu vysvětlit, že se Derek Hagerty pohřešuje a nutně potřebujeme identifikovat jeho zuby.“

„A pokud je doktor Lynch nebude chtít poskytnout? Co když se bude odvolávat na lékařské tajemství?“

„Ať zavolá na Stomatologickou komoru a probeře to s nimi. Měli by mu říct, že když záznamy požaduje policista, je to v pořádku. Kdyby nám je přesto nechtěl vydat, budeme muset požádat o soudní příkaz, ale nechci plýtvat časem, pokud bude možné se tomu vyhnout.“

Jakmile strážmistryně Ni Nuallánová odešla z kanceláře, Katie se posadila vedle Shelagh Hagertyové a chytla ji za ruku. „Říkala jste, že s podnikáním to jde z kopce, Shelagh. Dluží Derek někomu větší částku peněz?“

Shelagh Hagertyová přikývla. „Většinu bance, AIB, ale myslím, že si půjčoval i od svých přátel, úplně od všech. Asi před rokem jsem mu říkala, že by měl uvažovat o bankrotu, ale nechtěl o tom ani slyšet. Hagertyho auta založil jeho otec a podnik funguje už od roku 1960. Derek vždycky říkal, že to není podnikání, ale rodinná tradice.“

„Budeme se potřebovat podívat do firemního účetnictví a knihy zakázek,“ řekla Katie. „Mohli bychom tam najít nějaká vodítka. Nevíte, jestli mu nějaký věřitel nevyhrožoval?“

„Sean O’Grady, jeden jeho dodavatel. Sean byl samé sladké řečičky, když se všechno dařilo, ale jakmile se Derek o měsíc zpozdlil s platbou, hrozil nám, že to požene k soudu. A co víc, začal o nás šířit, že nejsme schopní platit, což vůbec nebyla

pravda, ale další Derekovi dodavatelé už nám potom nechťeli nic dávat na splátky.“

„A ten muž, který vám volal — říkala jste, že měl chraplavý hlas —, neřekl něco, podle čeho byste ho poznala?“

Shelagh Hagertyová zavrtěla hlavou. „Jediné, co bych o něm mohla říct, je, že nebyl místní. Tak z Tippu, myslím. Nebo z Limericku.“

„Mohli bychom zkontrolovat telefonní záznamy z nedávné doby,“ řekla Katie. „Jestli ten muž ale ví, co dělá, určitě volal z předplaceného mobilu nebo z jednoho z těch telefonů, které mění identifikační číslo s každým hovorem.“

„Dobrý Bože, najděte prosím Dereka a zachraňte ho,“ zašeptala Shelagh Hagertyová. „Vím, že ten muž říkal, abych za vámi nechodila, ale co jiného jsem měla dělat?“

„Kdy jste Dereka viděla naposledy?“ chtěla vědět Katie.

„V úterý ráno kolem půl osmé, než vyrazil do práce.“

„Vypadal, že mu něco dělá starosti? Neřekl něco, co vám připadalo nezvyklé?“

„Jediné, co řekl, bylo: ‚K večeri bych si dal kotlety.‘ Jo, a řekl mi, abych zavolala Dannymu Reardenovi, instalatérovi, protože nám v patře protéká rezervoár. Potom mě políbil a šel.“

„Během dne vám nezavolal?“

„Ne... Snažila jsem se mu dovolat sama, že Danny může přijít až ve čtvrtek, ale měl vypnutý mobil, a když jsem volala do dílny, Fergal řekl, že šel do banky.“

„A v kolik hodin to bylo?“

„V půl čtvrté, ve čtyři, tak nějak.“

„A co se tedy teď děje v dílně? Je pořád otevřená?“

„Zatím to tam vede Fergal. Je to hlavní mechanik a v poslední době to tam stejně řídil on. Řekla jsem mu, že Derek odjel na pár dní do Macroomu, aby se postaral o svoji starou matku,

protože je jeho otec v nemocnici. Panenka Maria ať mi takovou lež odpustí. Jeho táta je pět let po smrti, ale jeho matka... Ta je pořád čiperná.“

„Řekl ten muž, kdy vám zavolá příště nebo jak se s ním máte spojit, jestli se vám podaří sehnat peníze?“

„Říkal, že mi zavolá dnes večer v šest hodin, aby zjistil, jak to jde.“

„Tak dobře, Shelagh. Teď chci, abyste zavolala Fergalovi, že posíláte účetní pro všechny obchodní záznamy, protože vás finanční úřad požádal o zprávu. Budou to ale detektivové v civilu, což nechceme, aby věděl.“

„Nemyslíte si, že je v tom Fergal zapletený, že ne?“

Katie zavrtěla hlavou. „Ne, to jsem tím nechtěla říct, ale radši budeme opatrní. Až to uděláte, chtěla bych, abyste jela domů a pokračovala ve shánění peněz, které si ten muž žádá. Nevíme, jaké má kontakty, je tedy důležité, aby to vypadalo, že se stále snažíte splnit jeho požadavky. Později k vám pošlu detektiva Horgana nebo detektiva Dooleyho a také jednoho z našich techniků, aby připravil nahrávání toho hovoru na dnešní večer. Snad zjistíme, odkud ten muž volá. Ještě pověřím dva policisty, aby sledovali vaši ulici, ale nikdo nebude vědět, že tam jsou.“

„Bože, najdete Dereka, vidíte?“ prosila ji Shelagh. „Neudělala jsem chybu, že jsem sem šla? Co když mě cestou sem sledovali?“

Katie jí položila ruku na rameno. „Shelagh, jste velmi statečná, že jste sem dnes přišla. Bylo to to nejlepší, co jste mohla podniknout. Uděláme všechno pro to, abychom vám Dereka přivedli zpátky, v pořádku a zdravého.“

Přesto se nemohla zbavit myšlenek na únosce Mickyho Crounana, kteří pekaře zabili ještě dřív, než jeho žena stihla

sehnat výkupné. Únosci Dereka Hagertyho sice poslali jenom jeho zuby, nikoli hlavu, ale stejně nebylo jisté, že je naživu. Klidně mu je mohli z čelistí vytrhat posmrtně.

„Koupila jsem k večeri kotlety,“ řekla Shelagh zoufale. „Šla jsem pro ně až ke Coughlanovi.“

Katie vedle ní chvíli stála a počkala, než si žena otře oči a uklidní se. „To bude dobré,“ řekla Shelagh nakonec. „Jsem v pořádku. Zavolám Fergalovi.“

Shelagh Hagertyová dokončila telefonní hovor a zavolala si taxi domů a Katie zašla do kanceláře za zastupujícím vrchním inspektorem Molloyem.

Hlasitě telefonoval a přitom se procházel po místnosti. Tu a tam se mu z hrdla vydralo chraplavé zasmání. Naznačil Katie, že má jít dál a posadit se, ona si ale místo toho stoupla k oknu a pozorovala deštěm zmáčené parkoviště. Vždycky bylo zajímavé si všímat, jaký policista se tam s kým baví, když si myslí, že ho nikdo nevidí a neslyší. Podle řeči těla Katie poznala, jestli si povídají o něčem důvěrném.

„No dobře, Ryane, ty starej blázne, už tě nechám jít,“ hlaholil do telefonu Bryan Molloy. „Uvidíme se v sobotu odpoledne v golfovém klubu Lee Valley. Nemáš tušení, jak moc se těším, až ti zase pořádně vypráším kožich!“

Položil telefon, mocně zafuněl a podíval se na hodinky. „Nuže?“

„Došlo k dalšímu únosu,“ šla Katie hned k věci. „Unesený je Derek Hagerty, majitel Hagertyho aut. Před dvěma dny zmizel a jeho manželce Shelagh dvakrát volali a požadovali čtvrt milionu eur za to, že ho pustí.“

„Ježíši. Jeho hlavu neposlali, nebo ano?“

„To ne, ale jeho žena na prahu dneska ráno našla zavařovací sklenici se zuby, o nichž má dojem, že by mohly být jeho. Poslala jsem Dooleyho pro záznamy od zubaře.“

„Zuby? Tak to je novinka.“

„Nepočítala jsem je, ale je jich aspoň deset, včetně zlaté korunky. Teď si je prohlíží Bill Phinner.“

„Zuby,“ zopakoval Bryan Molloy znechuceně. „Mám husí kůže jenom z té představy. Nesnáším zubaře. Většinou když unesou nějakého nešťastníka, uříznou mu ucho nebo malíček a to pošlou jako důkaz, že ho mají. V Limericku Dugganovic gang jednou někomu dokonce vytrhal nehty na nohou, všech deset, kleštěmi, a poslali je jeho paní v bublinkové obálce. To jen ukazuje, jak jsou pitomí. Jak máte poznat manžela podle nehtů u nohou?“

„Možná jsem úplně vedle, ale mám pocit, že Dereka Hagertyho unesli titíž lidé, kteří zabili Mickyho Crounana.“

„A nechali paní Hagertyovou, aby si s manželem promluvila? Má nějakou představu o tom, kdo by to mohl být?“

„Ne, nijak se nepředstavili. Shelagh Hagertyová jen říkala, že muž, co jí volal, měl přízvuk ze severu, z Limericku. Podle zástupce manažera hotelu Montenotte, který přebíral svatební dort, ten chlapík, co ho přivezl, taky mluvil, jako by pocházel z Moyross.“

„To je skoro zločin sám o sobě, mluvit s moyrosským přízvukem.“

Katie poodešla od okna. „Myslím, že nejefektivnější způsob, jak to s Shelagh Hagertyovou zařídit, bude navést ji, aby únoscům řekla, že se jí podařilo sehnat celou částku, a domluvila se s nimi na předání. Dokud ji nebudou podezírat, že nás kontaktovala, máme šanci se na ně pověsit. Je to nejlepší možnost jak udržet Dereka Hagertyho naživu, co myslíte? Tedy za předpokladu, že ho ještě nezabili.“

Bryan Molloy se posadil za stůl a přitiskl si ruku před ústa, jako by se snažil neříct něco, čeho by mohl litovat. Katie zůstala stát, kde byla, nic neříkala a dívala se na něho. Byl to složitý muž — vznětlivý, předpojatý, ale nikoli hloupý.

Po chvíli ruku položil na stůl a kývl. Přikyvoval dál, takže vypadal jako plastový pejsek, kterého lidé vozí v autě za zadním sklem. „Souhlasím s vámi,“ řekl.

„Opravdu?“ zeptala se Katie. „No tak to je poprvé.“

„Ne, bod pro vás. To, co říkáte, dává naprostý smysl. Nechceme, aby nám tohohle Hagertyho odkrouhli. A jak říkáte, když budeme hrát dobře, mohli bychom ty hajzly dostat. Musíme to ale naplánovat opatrně. Budou si chtít peníze přepočítat, než Hagertyho pustí. Nemůžeme po nich skočit, jakmile si je přijedou vyzvednout. Taky je neošálíme několika svazky nařezaných novin.“

„Tak jsem si to ani nepředstavovala,“ pousmála se Katie. „To ale znamená, že budeme muset sehnat dvě stě padesát tisíc ve skutečných bankovkách.“

„Já se o to postarám. Jimmy O'Reilly je teď v Dublinu, ale zavolám mu a zjistím, jak rychle by to mohl zařídit. Jakmile se s ním domluvím, dám vám vědět, abyste mohla kontaktovat Hagertyho ženu. Mezitím udělejte všechno pro to, abyste potvrdila, že jsou ty zuby vážně jeho.“

„Samozřejmě,“ přikývla Katie. Na chvíli zaváhala a byla v pokušení říct, že by spolu nakonec mohli vycházet bez problémů. Věděla ale, že by si to Bryan Molloy okamžitě vyložil jako znamení ženské slabosti. Pravděpodobně by jí řekl, že spolu nikdy nebudou dobře spolupracovat, pokud nepřestane strkat nos do jeho soukromých finančních záležitostí, nevstoupí do golfového klubu a k zednářům, nenechá si narůst zrzavý plnovous — a penis.

Zvedl telefon a řekl: „Přepojte mě na náměstka policejního prezidenta, prosím.“ Poté se podíval na Katie. „Potřebujete ještě něco?“

Téměř neznatelně zavrtěla hlavou a odešla. Cestou do své kanceláře se usmívala nápadu, že by s Bryanem Molloyem mohla dobře vycházet. Podařilo se mu účinně bojovat se zločineckými gangy v Limericku, protože dobře pochopil, že někteří lidé se mohou nesnášet bez racionálního důvodu. A on nesnášel ji.

Pak ji napadlo, že to tak možná není.